

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις δεκται μέχρι της 1 Σεπτεμβρίου.
Ο χάρις των λύσεων, επί του οποίου δειν να γράφω...

- 377. Αεξίγριφος. Μεγάλον ποιητήν
Καθεὶς θά φανερῶσθ,
'Αν φθόγγον μουσικόν
Με μέλος του ἐνώση.

- 378. Συλλαβογρίφος. Τρία γράμματα ἄν ἐνώσης
Μ' ἓνα ἐπίρρημα κοινόν,
Τί ἡ ἐνώσις θά κάμη...

- 379. Μεταγραμματισμός. Βγάλε γι' καὶ βῆλε μί
Καὶ θά ἰδῆς εἰς τὴ στιγμῇ,
Τοῦ γλυκοῦ νεροῦ τὸ φέρι
Γλύκαν ἄφθονη νὰ πάρη.

- 380. Δίνιγμα. 'Οσοῦα τάρσενικόν μου,
Λίθου ὁμοῦ ἐκλεκτοῦ,
'Ανθους δὲ τὸ θηλυκόν μου
Τῶν ὠραίων τοῦ ἀγροῦ.

ἀσαφῆ ἀπάντησιν: «Νὰ φέγγε πρέπει μέλι
ἀπὸ τὸν Ὑμητόν!»
Κεφάλαιον ὑπὸ Ἀνδριά Π. Κοκκίνου.
383. Ποικιλία Ἀκροστιχίς.

- Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητου-
μένων λέξεων, τὸ δευτέρου τῆς δευτέρας, τὸ
τρίτου τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξῃς, σχηματί-
ζουσι πτηνόν:

1. Ἐργαλεῖον κοινότατον. 2. Πόλις τῆς
Ἑλλάδος. 3. Πτηνὸν θαλάσσιον. 4. Πόλις ἰ-
ταλική. 2. Πτηνὸν νυκτόβιον.

- 381. Φωνηεντόλιπον. ο - ε - ευκ - ουο - η - ε - κ - αση
Κεφάλαιον ὑπὸ τοῦ Τριπολίτου.
385. Γρύφος.
τις θ θ
θ Μ θ
θ θ θ
θ θ θ
θ θ θ

382. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.
'Ο Μίμης ἠρώτησε τὸ Μαντεῖον τί πρέπει
νὰ κάμη διὰ νὰ πάσῃ καλὸν βαθμὸν εἰς τὰς
ἐξετάσεις. Τὸ δὲ Μαντεῖον τοῦ ἔδωκε τὴν ἐξῆς:

ΠΙ Σ Ι Δ Ι Α 239-240. 1. Ἀτμός, ἄρ-
Ι Η Ε Μ μός, ἄργος. ἄργος, ἄργος,
Σ Η Ε Τ Σ Α Ι πάρος, Πάρος, πόρος, ἄρος
Ι Τ Μ Σ ὄσιος, νόσιος, Νέσιος, νέ-
Δ Ε Σ Μ Ι Ο Σ φος, 2. Νέφος, Νέσιος νό-
Ι Α Ο Ο σος, ὄσιος, ὄρος, κόρος, κάσιος,
Δ Μ Ι Σ Σ Ο Σ κρόσιος, κρόσιος, κρόσιος,
κροσίων, βροσίων, βροχίων.

241. Ἄννα (α=1 ν=50.)
- 242. ΠΑΡΥΣΑΤΙΣ (Ἄπις, ρίπις, ὕς,
σαύρα, τρίς, ἕσπις.) - 243. ΔΙΑΙΑ, ΝΕ-
ΡΩΝ, ΑΔΑΝΑ, ΦΩΚΙΣ (ἌναΦη, ἸεΔω,
ἌραΚυθος, ἸΩΝία, ἈναΣΤάσιος.) -

244. Πλοῦτος κακίος μῦλλον ἢ καλοκαγαθίας
ὑπέρτης ἐστίν. - 245. Ἡ Σινώπη εἶνε πα-
τρὶς τοῦ Διογένοους.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῖς συνδραστήταις μας
λεπτὰ 5 ἄνευ. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Α νταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια μόνον
Ἄθηνῶν, κατὰ τοὺς δύο μῆνας Αὐγούστου
καὶ Σεπτεμβρίου. - Constantin Tourtulis,
160 Durham Road, Wimbledon, S. W.
(England) (Γ-39)

Τῶ Ἄταθυρίω Ρόδου ἢ Κίτινῃ Μάσκα
εὐχεται καλὴν διαμονὴν ἐνταῦθα. (Γ-40)
Α νταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρ. δελτά-
ρια. Τὸ γραμματόσημον νὰ τίθεται εἰς τὸ
μέρος τῆς εἰκόνος. - Mlle Sophie Mercou-
rius Constantinides, Drama (Turquie d'
Europe) (Γ-41)
Α νταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια (Fantai-
sies) - Μαίρη Λεϊθαῶν, ὁδὸς Πινδάρου,
12, Ἀθήναι (Γ-42)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμ. ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας
καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικῆς δραχ. 7. - Ἐξωτερικῆς φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. - Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' - τόμ. 10ος Ἐν Ἀθήναις, 2 Αὐγούστου 1903 Ἔτος 25ον - Ἀριθ. 31

ΤΑ ΠΑΡΑΛΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΛΟΥΑΙΝΟΥ
[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

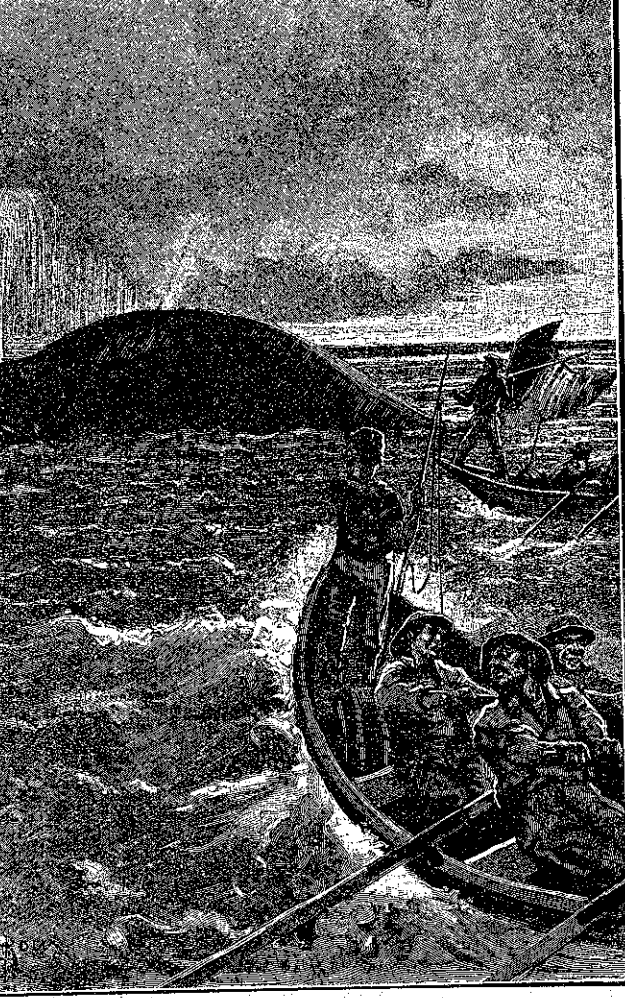
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.
Εἰς τὰ ΠΑΡΑΛΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΖΗΛΑΝΔΙΑΣ
Κατὰ τὴν τελευταίαν τρικονοτασίαν,
τὰ φαλινοθηρικὰ πλοῖα ἐμμεταλλεύονται
τὰ παράλια ἐκεῖνα τῆς Νέας Ζηλανδίας,
ὅπου ἀφθονεῖ ἡ ἄγρα. Ἐξ ὄλου τοῦ Εἰ-
ρηρηνικοῦ Ωκεανοῦ, ἐκεῖ ἐμφανίζονται αἱ
περισσότεραι γνήσιαι φάλαιαι. Τὸ κακὸν
εἶνε ὅτι παρουσιάζονται διεσπαρμέ-
ναι, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, καὶ ἀπανιώτατα
εἰς μικρὰν ἀπὸ τοῦ πλοίου ἀπό-
στασιν. Ὅπως δὴ ποτε, τὸ στέαρ
τὸ συλλεγόμενον ἀπὸ αὐτὰς εἶνε
τόσον ἀφθονόν, καὶ τὸ κέρδος τό-
σον μεγάλον, ὥστε οἱ πλοίαρχοι
δὲν λογαριάζουσι οὔτε τοὺς κόπους
οὔτε τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους
συνεπιφέρει τὸ κυνήγι τῶν.

Αὐτὰ ἐξηγοῦσεν ὁ κ. Μπου-
κάρ εἰς τὸν ἱατρὸν Φιλιάλ, ὅταν
ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» ἐφθασεν ἐν
ᾧφει τῆς Ταουαί-Πουναμού, τῆς
μεγάλης νοτίας νήσου τοῦ νεοζη-
λαντικοῦ συμπλέγματος.
«Βεβίως, ἐπρόσθεσεν, ὅταν ἡ
τύχη τὸ εὐνοήσῃ, ἓνα καράβι σὺν
τῷ δικῆ μας εἴμπορεῖ νὰ γαμίσῃ ἐδῶ
ἕως ἐπάνω, ἐντὶς ὀλίγων ἐβδομά-
δων. Ἀλλὰ πρέπει πρὸς τοῦτο, νὰ
εἶνε πάντοτε καλοκαίρια, διότι
εἰς αὐτὰ τὰ παράλια, τὰ καράβια
ἐξοχρῶνται ἀπὸ τὸ ἔλεος τῶν κα-
θημερινῶν ἀνέμων, οἱ ὁποῖοι εἶνε
φοβεροὶ καὶ τραμεροί.

Καὶ δὲν ὑπάρχουν λιμένες
διὰ νὰ καταφεύγουν τὰ πλοῖα;
ἠρώτησεν ὁ κ. Φιλιάλ.
- Μάλιστα, ἀναμφιβόλως ὑπάρ-
χουν. φιλιάτε μὲν γιὰ τὸν κ. Φιλιάλ,
τὴν ἀνατολικὴν μόνον παραλίαν
εὐρίσκονται οἱ μεγάλοι λιμένες
Δουνέδιν. Ὁκαμαρῶ, Ἀκαρόα,
Κρίατωρως, Βλεγγάιμ, χωρὶς ν'
ἀναφέρω ἄλλους μικροτέρους. Δυσ-
τυχῶς οἱ φυσικῆς δὲν πηγαίνουσι

νὰ παίξουν μέσθ εἰς τοὺς λιμένας, καὶ
εἴμεθ ὑποχρεωμένοι ἐμεῖς νὰ πηγαίνω-
μεν πρὸς συνάντησιν τῶν ἀρκυτὰ μίλια
πρὸς τὸ πέλαγος.
- Ὅπως δὴ ποτε, πλοίαρχέ μου, δὲν
ἔχετε σκοπὸν νὰ προσγγίσετε εἰς κανέ-
να ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς λιμένας, πρὶν βάλετε
τὸ πλήρωμά σας σιτὴ δουλειᾶς; ...
- Ἀκριβῶς αὐτὸ σκοπεῖω. ... δύο ἢ
τρεῖς ἡμέρας, διὰ νὰ ἀνευῶσω ἓνα μέρος
τῶν τροφῶν μας, ἰδίως νὰ προμηθευθῶ
ὀλίγον κωπὸν κρέας διὰ νὰ γίνῃ κἀποία

ποικιλία ἀπὸ τὸ τακτικὸν μας σαλάδο.
- Καὶ ποῦ λογαριάζετε ν' ἀράξετε;
- Εἰς τὸν ὄρμον τῆς Ἀκαρόας.
- Ὅπου θά φθάσωμεν; ...
- Αὐριοῦν τὸ πρῶν.
- Ἐχετε ἀγκυροβολητὴ ἄλλοτε
αὐτοῦ;
- Πολλὰς φορές... Γνωρίζω τὰ
στενά, καὶ ἂν τύχῃ κακοκαίρια, εἴμαι βε-
βαιὸς ὅτι θά εἴρω ἐκεῖ ἐξαιρετοῦ ἀσυν-
Μελαταῦτα, ὅσον καὶ ἂν ἐγγυώριζα καλά
τὰ νερά τῆς Ἀκαρόας, δὲν κατώρθωσεν

Ἐβύθησεν, ὡς συνήθως, λευκὸν ἄφρον. (Σελ. 243. στήλ. β'.)

ὁ πλοίαρχος νὰ φθάσῃ
εἰς τὸν λιμένα παρὰ
μὲ πολλὴν δυσκολίαν.
Ὅταν ἐφάνῃ ξηρὰ, ἐ-
πειδὴ εἶχε τὸν ἀνεμὸν
ἀνάπρως, ἠναγκάσθη
ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» νὰ
βολτατζάρῃ νὰ σφο-
δρῶν ἄερα. Κατόπι,
εἰῶ δὲν ἔμεναν πλέον
παρὰ δύο ἢ τρεῖς βόλ-
τες νὰ πάρῃ διὰ νὰ
εἰσέλθῃ εἰς τὸν στενὸν
πόρον τοῦ λιμένος, ὁ
πρίγκις (μούρα) τοῦ
φλέκου ἐκόπη τὴν στιγ-
μὴν ποῦ ἐστρεφε τὸ
πλοῖον, καὶ ἠναγκά-
σθη νὰ τραβήξῃ ἀνοί-
κτα.
Ἄλλως τε, ὁ ἀνε-
μος ἐγένετο ἐλσίνα
σφοδρότερος, ἡ θάλασσα
ἐφούσκωσε τὰ κύματα
τῆς, καὶ τὸ ἀπόμενον
κατέστη ἀδύνατον νὰ
εἰσπλευσθῇ τὸ πλοῖον
εἰς τὴν Ἀκαρόαν. Ἐ-
πειδὴ δὲν ἤθελε νὰ
μείνῃ τὴν νύκτα παρα-
πολὺ κοντὰ εἰς τὴν
ξηρὰν, ὁ πλοίαρχος
Μπουκάρ ἐπλευσε πρῶ-
μα ἕως τὸς ἐξ τὸ βρά-
δυ, ἔπειτα τὰ ἐγύρισε
σπὴ μπουρίνα καὶ ἐξη-
κολούθησεν ν' ἀρμενίξῃ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΕΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος):

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

[Ἐξεδόθη τῷ 1901]

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ παράθυρόν του. - Ὁ ἀπόμαχος. - Ἐπαρχιακὴ φιλαν-
θρωπία. - Ἡ Δυστυχισμένη. - Σικιᾶ ἔργου. - Χωρὶς ὄνο-
μα. - Ἀγωνία. - Νέα τέχνη. - Ὁ λωποδύτης. - Οἱ παρά-
νομοι. - Τὸ ὄνειρον. - Ἄμα μεγαλώσω. - Τὸ μῖσος. - Τὸ
θῆλυ. - Τὸ βραχιόλι. - Βορεινὸν παράθυρον. - Ἡ ζωὴ καὶ ὁ
θάνατος τῆς Ἀργυρούλας.
Ἡ πρώτη Σειρὰ περιέχει, ἐκτὸς τούτων, Πρόλογον, καὶ
τὴν εἰκόνα τοῦ συγγραφέως μετ' αὐτογράφου

ΕΚΑΣΤΗ ΣΕΙΡΑ ἀποτελεῖ τόμον ἐκ 12 τυπογραφικῶν φύλλων, κομψότατον, ἐπὶ καλοῦ χάρτου, με εἰκο-
νογραφημένον ἐξώφυλλον τρίχρωμόν, καὶ με κοσμημάτα τῶν κκ. Δ. Γαλάνη καὶ Σ. Ξενοπούλου.

ΤΙΜΑΤΑ. Ἡ Δευτέρα Σειρὰ: Φρ. 3 Ἡ πρώτη Σειρὰ τῆς ὁποίας ὀλίγα ἀντίτυπα ἐκρατῆ-
θησαν, δὲν πωλεῖται χωριστά.

Οἱ ἐμβάλλοντες τὸ ἀντίτυπον, εἴτε πρὸς τὸν συγγραφέα ἀπευθείας (κ. Γρηγόριον Ξενοπούλου, ὁδὸς Πατησίων, 11 Β, εἰς Ἀθήνας,)
εἴτε πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, λαμβάνουσι εὐθὺς τὰ βιβλία, ἐπὶ συστάσει, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

[Ἐξεδόθη πρὸ ὀλίγου]

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐρως ἐσταυρωμένος. - «Στέλλα Βιολάντη». - Ὁ τρελλὸς
μὲ τοὺς κόκκινους κρίνους. - Ἡ φούρκα. - Ἐνας παιδαγω-
γός. - Τὸ μυστικὸν τῆς Βαλέρινας. - Κίτιν καὶ Ἄθελ. -
Ἡ Εὐχρηστία. - Ἡ λιτανεῖα τοῦ Φωσκέλου. - Οἱ γέροι.
Ἡ δευτέρα Σειρὰ περιέχει τὸν «ΕΡΩΤΑ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕ-
ΝΟΝ», ἐκτενὲς δραματικώτατον διήγημα, καθὸς καὶ τὸ
ποίημα «Στέλλα Βιολάντη», διὰ τοῦ ὁποίου ἔμνησε τὴν
ἠρωίδα ὁ ποιητὴς κ. Κωστῆς Παλαμᾶς.

τραβερωμένους με λίγα πανιά έως την αύγην.

Την επούσαν, 17 Φεβρουαρίου, ο «Άγιος Ένώχ» κατώρθωσεν επί τέλους να εισέλθῃ εἰς τὴν φυσικὴν ἐκείνην διώρυγα, ἣτις σχηματίζουσα πολλὰς καμπὰς καὶ εἰσδύουσα εἰς τὸ μέτον λόφων ἀρκετὰ ὑψηλῶν, ἀγείρει τὸν λιμένα τῆς Ἀκαρόας. Εἰς τὴν παραλίαν ἐφίχοντο μερικαὶ ἀγροτικαὶ οἰκίαι, πρὸς τὰς πλευρὰς τῶν λόφων, βώδια καὶ ἀγελάδες ἔβοσκον εἰς τὰ λεῖθαροχώρα.

Ἀφοῦ ἐπλευσεν ὁκτὼ καὶ ἡμισυ περῖπου μίλια, πάντοτε με βόλτες, ὁ «Άγιος Ένώχ» ἐπόντισε τὴν ἀγκυρὰν του ὀλίγον πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι.

Ἡ Ἀκαρόα κεῖται ἐπὶ τῆς μικρᾶς νησιωτικῆς χερσονήσου Μπάξ. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ πόλις ἦτο ἀκόμη ἀπλοῦν χωρίον, κτισμένον δεξιά τοῦ πορθμοῦ, ἀπέναντι εἰς τὰ μεγάλα βουνὰ τῆς ἄλλης ὄχθης του. Πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο κατόικον οἱ ἰθαγενεῖς, οἱ Μαόρηδες, μέσθ εἰς τὰ μεγαλοπρεπῆ δάση τῶν ἐλάτων, τὰ ὅποια παρέχουν ἐξαιρέτον ξυλεῖαν διὰ τοὺς ἰστούς καὶ τὰς κεραίας τῶν πλοίων.

Τὸ χωρίον τῆς Ἀκαρόας εἶχε τότε ὡς κατοίκους ἀρκετοὺς Ἀγγλους, Γερμανοὺς καὶ Γάλλους. Ἡ κυβέρνησις παρεχώρησεν εἰς τοὺς ἀποίκους τούτους ἀρκετὰ χωράφια, χωρὶς νὰ ζητῆ κανένα φόρον ἐπὶ τῶν προϊόντων. Διὰ τοῦτο οἱ ἀγροὶ τοῦ σίτου καὶ οἱ κηποὶ κατέχουν, γύρω εἰς τὰ σανιδένια σπίτια, ὅλην τὴν παραλιακὴν χώραν, τῆς ὁποίας τὸ ἔδαφος παράγει ὅλα τὰ εἶδη τῶν ὀπωρικῶν—ἰδίως ἄφθοα καὶ εὐχυμύτατα ροδάκινα.

Εἰς τὸ μέρος ὅπου ἠγκυροβόλησεν ὁ «Άγιος Ένώχ», ἐσχηματίζετο ἓν εἶδος λιμνοθαλάσσης, ὅπου ἐστάθμευαν μερικὰ πλοία, μεταξὺ δὲ αὐτῶν καὶ τὸ ἀμερικανικὸν φαλινοθηρικὸν «Ζιρέ Σουίφ», τὸ ὅποῖον εἶχεν ἡδὴ ἀγρεύσει πολλὰς φαλαίνας. Ὁ κ. Μπουρκάρ μετέβη εἰς τὸ πλοῖον τοῦτο διὰ ν' ἀγοράσῃ ἓνα κουτί καπνὸν, διότι ἡ προμήθειά του εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ ἐξαντληθῆ. Ὅλη τῆς ἡμέρας ἡ ἀνάπαυλα ἐκείνη ἐχρησιμοποίηθη πρὸς ἀνανέωσιν τῆς προμηθείας τοῦ ὕδατος καὶ τῶν καυσοξύλων, κατόπιν δὲ πρὸς καθαρισμὸν τῶν ὑφάλων τοῦ πλοίου. Ἐπερὶαν πόσιμον ὕδωρ ἀπὸ ἓνα διαυγές ποταμάκι, τὸ ὅποῖον ἔρρεε κοντὰ εἰς τὸν συνοικισμὸν τῶν Ἀγγλῶν ἀποίκων. Τὰ ξύλα, ἐπήγαιναν καὶ τὰ ἔκοπταν εἰς τὴν δεξιᾶν ἀκτὴν τοῦ στενοῦ πορθμοῦ ὅπου ἐσύχναζαν οἱ Μαόρηδες. Ἐν τούτοις μίαν ἡμέραν οἱ ἰθαγενεῖς ἐκεῖνοι ἀπεφάσισαν νὰ ἐμποδίσουν τὴν κοπὴν τῶν ξύλων, ἀπαιτοῦντες νὰ λάβουν ἀποζημιώσεις. Ἐθεωρήθη λοιπὸν προτιμότερον νὰ γίνεσθαι ἡ ξυλεύσις εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην, ὅπου τὰ ξύλα δὲν ἐστοίχιζαν

πρὸς τὸν κόπον μόνον νὰ κοποῦν ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ ἐπειτα νὰ ξανακοποῦν εἰς μικρὰ κομμάτια. Ὅσον διὰ τὸ νωπὸν κρέας, εὐκόλως εὑρίσκον ὁ μάγειρος νὰ ἀγοράσῃ, καὶ πολλὰ βώδια εἶτε σφαγμένα εἶτε ζωντανά, ἐπρόκειτο νὰ ἐπιβιβασθοῦν τὴν στιγμὴν τοῦ ἀπόπλου.

Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ «Άγιου Ένώχ», ἐν ἄλλο γαλλικὸν φαλινοθηρικὸν εἰσῆλθεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀκαρόας, μετὰ τὴν σημαίαν του εἰς τὸ κέρας (πίκι) τοῦ ἐπιδρόμου. Ἐπρεπε ν' ἀνταποδοθῆ ὁ χαιρετισμὸς τῆς σημαίας. Ἀλλ' ὅταν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ ἠθέλησεν νὰ ὑψώσῃ τὴν ἰδικήν του σημαίαν, εὐρέθη αὐτὴ κατὰμαυρη ἀπὸ τὴν σκόνην τῶν καρβόνων, μετὰ τὴν ὁποίαν εἶχαν σκεπασθῆ τὰ κιβώτια τῆς ἀποθήκης, διὰ νὰ καταστραφῶν οἱ ποντικοὶ τοῦ εἶχαν φρικωδῶς ἀυξήσῃ καὶ πληθυνθῆ ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐκ Χάβρης ἀπόπλου, καὶ ἐλυμαίνοντο τὸ πλοῖον.

Νὰ εἰποῦμεν τὴν ἀλήθειαν, ὁ ξυλουργὸς Μάρκος Φερρὸς ὑπεστήριζεν ὅτι ἔπρεπε νὰ μὴν πειράξουν καθόλου ἐκεῖνα τὰ ξυλῶνα ξύλα.

— Καὶ γιατί; τὸν ἠρώτησε μίαν ἡμέραν ἓνας μαθητευόμενος.

— Διότι, ἂν ὁ «Άγιος Ένώχ» κινδυνεύτῃ νὰ βουλιάζῃ, θά μιν εἰδοποιήσουν...

— Οἱ ποντικοὶ;

— Μάλιστα... οἱ ποντικοὶ... ἐνῷ θὰ φεύγουν διὰ νὰ σωθοῦν...

— Καὶ πῶς;

— Κολυμπώντας. φίλε μου, κολυμπώντας!... ἀπήντησεν ὁ χωρκατίζης ξυλουργός.

Τὸ ἀπόγευμα, ὁ κ. Μπουρκάρ, πάντοτε φερόμενος ὡς ὁ εὐγενέστατος τῶν ἀνθρώπων, ἔστειλε τὸν ὑπαρχὸν του κ. Ἐρνὸ εἰς τὸ φαλινοθηρικὸν, τὸ ὅποῖον ὠνομάζετο «Κολεγκούρ», διὰ νὰ ζητῆσιν συγγνώμην, διότι δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποδώτῃ τὸν χαιρετισμὸν μετὰ τὴν σημαίαν του, ἡ ὁποία, ἀπὸ τρίχρωμος εἶχε γίνῃ μονόχρωμος, καὶ τί χρώμα! κατὰμαυρη ὅπως ἡ σημαία τῶν πειρατῶν!

Ἐσσαρὰς ἡμέρας ἔμειναν ἐκεῖ ἀραγμένους ὁ «Άγιος Ένώχ». Ὅταν ἐτελειώσαν αἱ ἐργασίαι ὡραί, ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ ἐπέτρεπεν εἰς τοὺς ναῦτας νὰ ἐξέρχωνται εἰς τὴν ξηράν, ἂν καὶ ὑπῆρχε κίνδυνος μήπως λιποτακτῆσιν κανεὶς ἀπὸ αὐτούς. Διότι εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον κερδίζουσαν πολλὰ ὄσα ἐργάζονται ὡς προιονιστὰ ξύλων. Τὸ δάση εἶνε ἀνεξάντλητον, καὶ ὁ πειρασμὸς τῆς λιποτακτίας πολὺ μεγάλος. Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀπόπλου κανεὶς δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τὴν θέσιν του. Ἄν καὶ δὲν εἶχαν πολλὰ χρήματα εἰς τὰ θυλάκιά των οἱ ναῦται, ἐκαλοπέρασαν ὅμως μετὰ ὡρατὰ ροδάκινα, τὰ ὅποια οἱ Γάλλοι ἀποικοὶ τοὺς ἄφταναν νὰ μαζεύουν ἀπὸ τὰ δένδρα, ὡς

καὶ μετὰ τὸ νόστιμο κρασάκι ποῦ γίνεσθαι ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ροδάκινα.

Τὴν 22 Φεβρουαρίου, ὁ κ. Μπουρκάρ διέταξε νὰ γίνον αἱ ἐτοιμασίαι τοῦ ἀπόπλου. Δὲν ἐσκόπευε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ἀγκυροβόλιον τῆς Ἀκαρόας, ἐκτὸς ἂν ἠναγκάζετο ὑπὸ τῆς κακοκαιρίας. Ἀλλὼς τε, ἐκεῖνο τὸ πρωί, συγκαλέσας τοὺς ἀξιωματικούς του, τὸν ἱατρὸν καὶ τὸν ναύκληρον, ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτούς ὅτι τὸ ταξιδί των θὰ διηρηθεῖ εἰς δύο περιόδους.

— Κατὰ πρότερον, εἶπε, θὰ ἀλειύσωμεν εἰς τὰ πῆρις τῆς Νέας Ζηλαντίας ἐπὶ πέντε ἢ ἕξι ἐβδομάδας. Κατόπιν, ὁ «Άγιος Ένώχ» θὰ πλεύσῃ πρὸς τὰς ἀκτὰς τῆς Κάτω-Καλιφορνίας, ὅπου, ἐλπίζω, εὐκόλως θὰ συμπληρώσῃ τὸ φορτίον του τὴν ἐποχὴν ἐκείνην... Ἐννοεῖται, αὐτὰ θὰ γίνον, ἂν βοθηθῶσιν αἱ περιστάσεις.

Ὁ ὑπαρχος καὶ οἱ δύο ὑποπλοίαρχοι καμμίαν ἀντίρρησην δὲν εἶχαν εἰς ὅτι ἀπεφάσισεν ὁ πλοίαρχος.

— Καὶ σὺ τί φρονεῖς, μάστρο-Ὀλίβ;— ἠρώτησεν οὕτως ἔπειτα τὸν ναύκληρον.

— Φρονῶ, πλοίαρχέ μου, ἀπήντησεν οὕτως, ὅτι ὁ «Άγιος Ένώχ» θὰ ὑπάγῃ ὅπου ὅς φανῆ καλὸν νὰ τον ἐδηγήσεται, καὶ σὴν Βεργίγγειον θάλασσαν ἀκόμα. Ἄν μὲ ἐρωτᾶτε γιὰ τὰς φάλανας, ὅς εὐχομαι νὰ τὲς πιάσετε μετὰ τὴν δωδεκάδα. Ἀλλὰ αὐτὸ ἐνδιαφέρει τοὺς λιμναρχοὺς καὶ τοὺς καμακιστὰς, καὶ ὄχι τὸν ναύκληρον.

— Τὸ γνωρίζω, γέρο μου σύντροφε, ἀπήντησε μειδιῶν ὁ κ. Μπουρκάρ καὶ ἀφοῦ ἐπιμένεις νὰ μὴν ἀνακατεῦσαι σὲ ξένες ἐννοίαις, μῆνε καὶ σὺ μετ' ἀρμυρὰ σου, ὅπως ὁ Ζαχαρίας Καθιδουλίνας μετὰ τὰ βαρέλια του καὶ μετὰ... παραμύθια του. Καὶ ὅλα θὰ πάνε πρῶμα!

— Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου, εἶπεν ὁ Ὀλίβας.

— Δὲν μοῦ λές, ἀληθινὰ, ὁ βραβλᾶς καὶ σὺ φιλονικεῖτε πάντοτε;

— Πάντοτε, πλοίαρχέ μου. Μετὰ τὴν μινίαν ποῦ ἔχει νὰ προφητεύῃ συμφορὰς, ὁ Καθιδουλίνας κοντεύει νὰ με κάμῃ νὰ τα βλάπω ὅλα μαῦρα... Τὸν γνωρίζω ἀπὸ χρόνια, κ' ἐπρεπε νὰ μὴ μου κάμουν ἐντύπωσιν οἱ ἀνοησίαι του... Ἐπειτα, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ἐπαθε τίποτε εἰς κανένα του ταξιδί... Νὰ σὰς πῶ ὅμως! καλλίτερα θὰ ἐκμνε ἂν ἔμινε ἀραγμένους σὸ μαγαζάκι του μετὰ τὰ κρασοβάρελά του!

— Ἀρσέ τον νὰ σκληραῖξῃ, Ὀλίβας, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ. Ὅλα αὐτὰ εἶνε λόγια τοῦ ἀέρος... καὶ ὁ Ζαχαρίας Καθιδουλίνας, μολαταῦτα, εἶνε λαμπρὸς καὶ ἀξίος ἀνθρώπος!

Τὸ ἀπόγευμα, ὁ «Άγιος Ένώχ» ἐλοξοδρομοῦσε μετὰ καλὸν ἀνεμὸν εἰς ἄ-

πὸσταζιν τεσσάρων μιλίων ἀπὸ τὴν Ἀκαρόαν, ὅταν ὁ καμακιστὴς Δουδοβίκος Τριπὼ εἰδοποίησεν ὅτι ἐφάνη ἡ πρώτη φάλανα.

Ἡ ὄρα ἦτο δύο μετὰ τὸ μεσημέρι, καὶ τὸ παρμείγιτον ἐκεῖνο κῆτος ἐφυσῶσε τὸ νερὸν ἀπὸ τοὺς ρῶθωνάς του πολὺ πλησίον εἰς τὸ πλοῖον.

Ὁ κ. Μπουρκάρ διέταξεν ἀμέσως ν' ἀναχωρήσῃ τὸ πλοῖον. Ἐβλάν δηλαδὴ τὰ πανιά κατὰ τρόπον τοιοῦτον ὥστε τὸ πλοῖον νὰ μῆναι σχεδὸν ἀκίνητον. Κατόπιν, καθρέθησεν εἰς τὴν πλοίαρχου Κοκεμπέρ καὶ ἡ φαλαίνης τοῦ δευτέρου ὑποπλοίαρχου Ἀλλότ. Οἱ δύο ἀξιωματικοὶ κατέβησαν εἰς τὰς φαλαίνιδας καὶ ἐκάθησαν εἰς τὴν πρῶμην. Οἱ καμακιστὰὶ Δουρούς καὶ Δουκρὲ ἐστάθησαν ὄρθοι εἰς τὴν πρῶραν ἐπάνω εἰς τὰ καμπόγια. Ἐνας ναύτης εἰς κάθε φαλαίνιδαν ἐπιάσε τὸ οὐράδιον (τὸ κουπί, τὸ ὅποῖον χρῆσιμῆται ὡς τιμὸν εἰς τὰς λέμβους ἐκείνου τοῦ εἶδους), καὶ τέσσαρες κωτηλάται ἐκάθησαν εἰς τὰ κουπιά.

Γεμάτοι ἀπὸ ζῆλον ἀμφότεροι οἱ ὑποπλοίαρχοι, ἔβησαν σχεδὸν συγχρόνως εἰς ἀπόστασιν ἐπιτρέπουσαν νὰ καμκωθῆ ἡ φάλανα. Εἰς τὸ καμάκι εἶνε πάντοτε δεμένον λεπτὸν σχοινίον μήκους τριακοσίων περῖπου ὀργυιῶν, τὸ ὅποῖον εἶνε προσεκτικὰ κουλουριασμένον μέσα εἰς ἓνα μαστέλλο, καὶ τὸ μαστέλλο τοῦτο τοποθετεῖται εἰς τὸ μέσον περίπου τῆς λέμβου εἰς τρόπον ὥστε τίποτε νὰ μὴν ἐμποδίζῃ τὸ καλουμάρισμα τοῦ σχοινίου.

Οἱ δύο καμακιστὰὶ ἐτίναξαν πρὸς τὴν φάλαναν τὰ καμάκια των καὶ τὴν ἐπέτυχαν εἰς τὸ ἀριστερὸν πλευρὸν. Τὸ κῆτος ἐτρέπη τότε ὀλοταχῶς εἰς φυγὴν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, παρ' ὅλας τὰς προφυλάξεις, τὸ σχοινίον τοῦ ὑποπλοίαρχου Κοκεμπέρ ἐμπερδέυθη, καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ τὸ κόψουν. Ὁ Ρωμανὸς Ἀλλότ ἔμεινε τότε μόνος ὀπισθὸν τοῦ ζώου, ἀπὸ τὴν καταδιώξιν τοῦ ὅποιου ἠναγκάσθη ὁ σύντροφός του νὰ παραιτηθῆ μετὰ πολλὴν λύπην του.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ φαλαίνης τοῦ Ἀλλότ, συρρομένη γοργότατα εἰς τὴς φαλαίνης, ἐπετοῦσεν ἐπάνω εἰς τὰ κύματα, ἐνῷ τὸ οὐράδιον τῆς ἐκρτοῦσεν εἰς εὐθυγραμμίαν, ἐμποδίζον τοὺς παρατιμονισμούς. Ὅταν ἡ φάλανα ἔκαμε τὴν πρῶτην βουτιάν εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, τῆς ἐκαλουμάρισαν σχοινί, περιμένοντες νὰ ἐμφανισθῇ ἐκ νέου εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

— Προσοχή! ἐφώναξεν ὁ ὑποπλοίαρχος Ἀλλότ. Ἄμψ ξαναεβῆ, τὴ μὴ λόγγη ἐσύ, Δουκρέ, κ' ἐγὼ τὴν ἄλλη... Ἐταίμος εἶμαι, ὑποπλοίαρχε, ἀπὸ τὸν καμκιστὴν, γονατίζων ἐπάνω εἰς τὸ καμπόγιον. Εἰς ὅλας τὰς φαλαίνιδας, ὑπάρχουν πάντοτε πρὸς τὴν δεξιάν πλευράν δύο ἀμοιβά καμάκια, καὶ τρεῖς λόγγηαι, ἀκονισμέναι σὺν ξυράριαι. Πρὸς τὴν ἀριστερὰν πλευράν εἶνε τοποθετημένα ὁ γάντζος καὶ τὸ τοσπί, τὸ ὅποῖον χρῆσιμῆται διὰ νὰ κόπωνται αἱ ἀρτηρίαι τῆς φαλαίνης, ὅταν αὐτὴ φεύγῃ μετὰ τὴν ταχύτητα ὥστε εἶνε ἀδύνατον ν' ἀφίσουν ἀκινδύνως τὴν λέμβον νὰ ρυμουλκῆται ὑπ' αὐτῆς. Τότε, ὡς λέγουσιν οἱ φαλινοθητραι, «δουλεύουν τὴν φάλαναν μετὰ τὴν λόγγην».

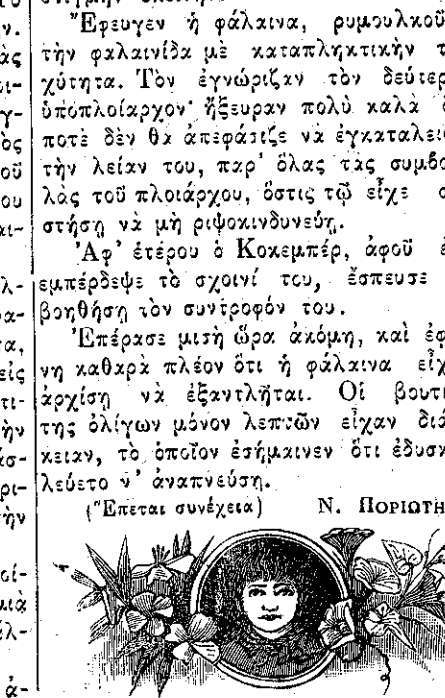
Ὅταν ἡ φάλανα ἀνέβη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἐτρέβηξεν οἱ ναῦται μέσθ τὸ σχοινί, καὶ ἡ φαλαίνης ἐπληθίσσε τὸ κῆτος. Ὁ ὑποπλοίαρχος καὶ ὁ καμακιστὴς τῆς κατέφεραν πολλοὺς λογγισμούς. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ κτυπήματα των δὲν ἐπέεραξεν τὰ οὐσιώδη ὄργανα τῆς φαλαίνης, αὐτὴ, ἀντὶ νὰ ἐκσφενδονίσῃ αἶμα ἀπὸ τοὺς ρῶθωνάς της, ἐφύσησεν ὡς συνήθως λευκὸν ἀφρόν, καὶ δεηθῆν πρὸς τὰ βόρειαν-τολικά. Ἡ το λοιπὸν βέβχιον ὅτι δὲν εἶχε πληρωθῆ θανασίμως.

Ἀπὸ τὸν «Άγιον Ένώχ», ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ καὶ τὸ πλήρωμα παρεκλήθησαν εἰς τὴν τριανταφυλλάει ἐπάνω εἰς τὴν τριανταφυλλάει. Ἡ μητέρα τὸ ἀγαποῦσε καὶ τὸ ἐπρόσεχε καὶ τὸ ἐφρόντιζε, διότι μόνη της εὐτυχία ἦτο ἡ εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ της... «Ὅλα ἐπήγαιναν καλά, ἕως ὅτου ὁ Κακὸς Δαίμων καὶ ἡ Ραδιουργία ἔκαμαν συμμαχίαν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ κλέψουν τὸ παιδί. Ἐπήραν βοηθοὺς τρεῖς μικροὺς Διαβολάκους καὶ κατεδίωξαν τὴν μητέρα. Τὴν ἔλαμαν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι της, ἀπὸ τὸν τόπον της, εὐρήκαν τὰ ἴχνη της, καὶ ἐπὶ τέλους τῆς ἔρπασαν τὸ παιδί της. Ἐκείνην περιλυπὸς καὶ ἀηλιτισμένη ἐγύριζε τὸν κόσμον ζητοῦσα νὰ τὸ εὕρῃ. Ἐπὶ τέλους φθάσει εἰς τὴν πατρίδα της, καὶ τὸ εὕρισται κλεισμένον μέσα εἰς ἓνα περιβάλλει μετὰ ὑψηλὸν φράκτην. Ἡ μητρικὴ στοργὴ τῆς δίδει δυνάμεις, καὶ τὴν κάμνει νὰ νικήσῃ τὰ κακὰ δαιμόνια, καὶ νὰ πηδῆσῃ τὸν ὑψηλὸν φράκτην. Σφίγγει τότε τὸ παιδί της εἰς τὴν ἀγκάλην της. — Καμμία δυνάμις δὲν εἰμπορεῖ πλέον νὰ μιν χωρίσῃ, ἄγγελέ μου! — τῷ λέγει. — Ναι, ἀλλὰ ποῦ εἶνε τὰ μαῦρα Διαβολάκια; — ἐρωτᾷ τὸ παιδί. — Μὴν τὰ φοβᾶσαι, ἀπαντᾷ ἐκείνη, εἶνε δεμένα μετὰ ἀλυσίδας καὶ δὲν ἠμποροῦν πλέον νὰ μιν πειράξουν. — Καὶ τί θὰ τα κάμωμε τώρα; — Τίποτε, ἀποκρίνεται ἡ μητέρα, ἡ εὐτυχία μιν θὰ εἶνε ἡ τιμωρία των. Ὅταν οἱ ἀνθρώποι εὐτυχοῦν, οἱ διάβολοὶ κλαίουσιν.»

Ἡ ἀλληγορία τῆς Ναταλίας Δὲν ἀμυβᾷλλω ὅτι οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται, κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας, ἤκουσαν τοὺς γονεῖς των ἢ τοὺς μεγάλους φίλους των νὰ ὀμιλοῦν διὰ τὴν θλιβερὰν ἱστορίαν τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου τῆς Σεβρίας καὶ τὸ τραγικὸν τέλος του. Δὲν ἐπιθυμῶ λοιπὸν νὰ ἐπαναλάβω ἐδῶ πράγματα τόσον λυπηρὰ. Ἀπλῶς θέλω νὰ σημειώσω πόσον δυστυχῆ γίνονται τὰ τέκνα, τὰ ὅποια εἶτε ἀκουσίως εἶτε ἐκουσίως χωρίζονται ἀπὸ τὴν μητέρα των καὶ ζοῦν εἰς διάστασιν ἀπὸ αὐτὴν. Ἡ μητρικὴ ἀγάπη εἶνε θησαυρὸς πολυτιμότετος διὰ κάθε νέον, εἶνε τὸ στήριγμα καὶ ἡ παρηγορία του. Τὸ ἐγνώριζε πολὺ καλά ἡ βασίλισσα Ναταλία, καὶ δι' αὐτὸ πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ὅταν ὁ ἀνήλικος ἀκόμη υἱὸς της ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον, αὐτὴ ἐγραψε καὶ ἐδημοσίευσεν μίαν ὡραίαν ἀλληγορίαν, σχετιζομένην μετὰ τὸν ἑαυτὸν της καὶ τὸν υἱὸν της.

«Μία φορὰ κ' ἐννυ καιρὸ—ἔλεγεν ἡ ἀλληγορία—ὁ καλὸς μιν Θεὸς ἔδωκεν εἰς μίαν γυναῖκα ἓνα ἀγαπητὸν παιδάκι. Τὸ παιδάκι ἐμεγάλωσε καὶ ἀνεπύχθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς του, ὅπως τὸ τριανταφυλλάει ἐπάνω εἰς τὴν τριανταφυλλάει. Ἡ μητέρα τὸ ἀγαποῦσε καὶ τὸ ἐπρόσεχε καὶ τὸ ἐφρόντιζε, διότι μόνη της εὐτυχία ἦτο ἡ εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ της... «Ὅλα ἐπήγαιναν καλά, ἕως ὅτου ὁ Κακὸς Δαίμων καὶ ἡ Ραδιουργία ἔκαμαν συμμαχίαν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ κλέψουν τὸ παιδί. Ἐπήραν βοηθοὺς τρεῖς μικροὺς Διαβολάκους καὶ κατεδίωξαν τὴν μητέρα. Τὴν ἔλαμαν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι της, ἀπὸ τὸν τόπον της, εὐρήκαν τὰ ἴχνη της, καὶ ἐπὶ τέλους τῆς ἔρπασαν τὸ παιδί της. Ἐκείνην περιλυπὸς καὶ ἀηλιτισμένη ἐγύριζε τὸν κόσμον ζητοῦσα νὰ τὸ εὕρῃ. Ἐπὶ τέλους φθάσει εἰς τὴν πατρίδα της, καὶ τὸ εὕρισται κλεισμένον μέσα εἰς ἓνα περιβάλλει μετὰ ὑψηλὸν φράκτην. Ἡ μητρικὴ στοργὴ τῆς δίδει δυνάμεις, καὶ τὴν κάμνει νὰ νικήσῃ τὰ κακὰ δαιμόνια, καὶ νὰ πηδῆσῃ τὸν ὑψηλὸν φράκτην. Σφίγγει τότε τὸ παιδί της εἰς τὴν ἀγκάλην της. — Καμμία δυνάμις δὲν εἰμπορεῖ πλέον νὰ μιν χωρίσῃ, ἄγγελέ μου! — τῷ λέγει. — Ναι, ἀλλὰ ποῦ εἶνε τὰ μαῦρα Διαβολάκια; — ἐρωτᾷ τὸ παιδί. — Μὴν τὰ φοβᾶσαι, ἀπαντᾷ ἐκείνη, εἶνε δεμένα μετὰ ἀλυσίδας καὶ δὲν ἠμποροῦν πλέον νὰ μιν πειράξουν. — Καὶ τί θὰ τα κάμωμε τώρα; — Τίποτε, ἀποκρίνεται ἡ μητέρα, ἡ εὐτυχία μιν θὰ εἶνε ἡ τιμωρία των. Ὅταν οἱ ἀνθρώποι εὐτυχοῦν, οἱ διάβολοὶ κλαίουσιν.»

Ἐπειτα συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

'Επέρασαν δώδεκα και πλέον ἔτη ἀρ-
 του ἡ βασίλισσα Ναταλία ἐδημοσίευ-
 σεν αὐτὴν τὴν ἀλληγορίαν. Ἐκτοτε τὸ
 παιδί ἐκεῖνο ἐμεγάλωσε, καὶ ἡ μητέρα
 τοῦ ἠγαπάσθη πάλιν νὰ το χωρισθῆ καὶ
 νὰ ζῆσθ εἰς τὰ ξένα μέρη. Ἡ εὐτυχία
 τῆς δὲν διήρκεσε πολὺ. Καὶ σήμερον,
 ἐνθουσιάζουσα τὴν αἰσιδοξοῦ ἀλληγο-
 ρίαν τῆς, θὰ συλλογίζεται βεβαίως πό-
 σον δίκαιον εἶχεν ὁ ἀρχαῖος σοφὸς Σό-
 λων, ὁ ὁποῖος ἔλεγε τὸ περίφημον:

«Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζες!»

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ
 ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'

Ὁ Παυλῆς, βλέπων πόσον ἦσαν
 λυπημένοι ὁ πλοίαρχος του καὶ ἡ ναυρ-
 γίνα του, τοὺς ὑπεβάλλει τὴν γνώμην

«Πάμε νὰ το ἀνακαλύψωμεν!»

ὅτι ἤμποροῦν πολὺ καλὰ νὰ περάσουν
 τὴν νύκτα των ἔαπλωμένοι εἰς τὰ χορ-
 ταράκια· ὁ Ἀντώνης ὁ ψαρᾶς ἠμπο-
 ροῦσε νὰ ἔλθῃ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ
 πρωὶ μετὰ τὴν βάρκαν των, νὰ σηκώσῃ
 τὰ παραγάδια ποὺ εἶχε ρίξῃ βέβαια
 κοντὰ στὸ νησί.

Ὁ πλοίαρχος τοῦ ἀπαντᾷ ὅτι ἔχει
 λιγώτερο μυαλό καὶ ἀπὸ τὸν Μπέ-
 μπην καὶ ἀπὸ τὸν Λουλοῦ ἀκόμα, ἀ-
 φοῦ συλλογίζεται τέτοια πράγματα.
 Καλέ, ἀπέχουν παραπάνω καὶ ἀπὸ τρεῖς
 χιλιάδες μίλια ἀπὸ τὸν Ἀντώνη, ὁ
 ὁποῖος βέβαια ποτὲ δὲν ἐπάτησε τὸ
 πόδι του εἰς τὴν νῆσον τοῦ Ζουὰν Φερ-
 νάνδεζ.

— Ἀλλά, λέγει ἡ Κική, ἂν αὐτὸ
 εἶνε τὸ νησί ὅπου ἔζησεν ὁ Ροβί-

σών, θὰ εὐρύωμε δίχως ἄλλο τὰ χα-
 λάσματα τοῦ παλαιοῦ σπιτιοῦ του.
 — Θάρρος! λέγει ὁ Γιαννάκης. Δὲν
 ἔχθη καθε εἰς τὴν εὐχὴν. Πάμε νὰ το ἀνα-
 καλύψωμεν!

Καὶ πρόχωροῦν πρὸς τὸ ἐσωτερικόν
 τῆς νήσου, ἀφοῦ ἔφησαν τὸν Μπέμπην
 νὰ τὸν προσέχουν ὁ Παυλῆς καὶ ὁ Λου-
 λοῦ.

(Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ' (Συνέχεια)

Ἡ ἕκτη ἡμέρα.

Αὔριον εἶνε Κυριακὴ· θὰ ἐπιστρέψω
 εἰς τὸ Κιμπασσέτον καὶ θὰ σας φέρω
 τὸ παρόν, ἀγαπητῆ μου κυρία Φάγγ.
 Ἐπὶ τέλους, τώρα ποὺ ἐπέρασε, δύνα-
 μαὶ νὰ σας το ἐμολογήσω, πολὺ ἄργη-
 σε νὰ περάσῃ αὐτὴ ἡ ἐβδομάς!...

Ἡ ὀγδοῆ ἡμέρα.

«Ἐχομεν Δευτέραν πάλιν, καὶ
 δὲν ἐπῆγα στὸ σπίτι. Νὰ σὰς το εἰπῶ,
 ἀλλὰ μὴν το εἰπῆτε τῆς μαμάς, κυρία
 Φάγγ· ἔκλαυσα τὸ Σάββατον ὅταν ὁ κ.
 Οὐῆξ μοῦ εἶπεν ὅτι ἐξ αἰτίας τῆς βρο-
 χῆς δὲν ἐσκόπευε νὰ μεταβῆ εἰς τὸ
 Κιμπασσέτον. Διὰ τὴν νύκτα τοῦ εἰ-
 πῆ, ἐνωρίτερα; θὰ ἐπήγαίνα πλὴν ἡ
 βροχὴ δὲν με τρομάζει ἐμένα!

«Ὁ κ. Πάλμερ ἦλθε πάλιν ἐδῶ διὰ
 νὰ κάμῃ ἐπίσκεψιν.

«— Πότε θὰ γίνῃ ἡ κηδεία; με ἠ-
 ρώτησεν ἅμα εἰσηλθὼν.

— Ποία κηδεία; ἀνέκραξα ἐγώ.

— Δὲν συνέβη λοιπὸν τίποτε ἀπυ-
 κταῖον; ἀπεκρίθη ἐκεῖνος. Ἐχτε ὕφους
 τόσοσθ ἠλιθερέν, ὥστε ἐνόμισα ὅτι τὸ ἀγ-
 γελοῦδι σας, ἡ Λούση, ἐσκότωσε τοῦ-
 λάχιστον μίαν ἀπὸ τὰς φίλας τῆς.

«Ὁ αὐθάδης!...

Ἡ ἐνάτη ἡμέρα.

«Ὅλον τὸ Κιμπασσέτον ἐμαζεύθη ἐ-
 δῶ σήμερον. Ἐν πρώτοις ἡ κυρία Παξ
 ἐδηγοῦσα εἰς τοῦ κ. Ἰωάνθαν Οὐῆξ τὴν
 μίς Ὁ Νέιλ ἡ ὁποία γιρῶσει καὶ μαζεύει
 βοῦτυρον. Φουσιὰ ἡ μίς Ὁ Νέιλ δὲν ἠμπο-
 ροῦσε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ σχο-
 λείου «χωρὶς νὰ ἔλθῃ νὰ καλημερίσῃ τὴν
 ἐγγονὴν τοῦ Φρειδερίκου», ἡ ὁποία εὐχα-
 ρίστως θὰ ἐπενοῦσε καὶ χωρὶς αὐτὴν
 τὴν εὐχαρίστησιν. Κατόπιν ὁ Γουίλ
 Κουῆρτις καὶ ἡ ἀδελφὴ του Βιργινία, οἱ
 ὁποῖοι ἦλθαν ἐπίτηδες διὰ νὰ μάθουν
 ἂν ὑπέφερα παραπολὺ ἀπὸ νοσταλγίαν.
 Ἡ Βιργινία με ἠρώτησε διατὶ ἀφισα
 τὰ μαλλιά μου νὰ κυματίζουν ἀκόμη
 εἰς τοὺς ὤμους μου, τὸ ὁποῖον μ' ἔκα-

μνε νὰ φαίνωμαι ἄσθν κοριτσαίκα, εἶπε,
 καὶ μοῦ ὑπενθύμισεν ὅτι Κική Χάκ-
 κει ἀπέτυχεν τὸ περασμένον ἔτος, ἀκρι-
 βῶς διότι δὲν κατάρθωσε νὰ ἐπιβληθῆ
 εἰς τὰς μαθητείας τῆς.

«Ἡ Βιργινία εἶνε παραπολὺ τελεία!
 καὶ αὐτὸ εἶνε πολὺ ἀποθαρρυντικὸν δι'
 ἡμᾶς τὰς κοινὰς θνητάς. Ὅταν ἀνεχώ-
 ρησεν, εἰς μάτην ἐπροσπάθησα νὰ εὐρω-
 τί ἐλλείψεις ἔχει' καὶ δὲν τῆς ἡδὲρα
 καμμίαν! Μὲ εἰδοποίησεν εὐγενέστατα
 ὅτι αὐτὴ καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς θὰ ἔλθουν
 νὰ με πάρουν τὸ Σάββατον μετὰ τὸ ἄ-
 μάξι, διὰ νὰ μὴν πάθω ὅ,τι καὶ τὴν
 περασμένην ἐβδομάδα· καὶ ὁ Γουίλ μοῦ
 ἐνεχειρίσεν ἐκ μερῶσ τῆς Μάγιας
 Σέλδεν ἕνα τρυφερώτατον γραμματάκι
 καὶ μίαν μεγάλην ἀνθοδέσμη ἀπὸ
 «μὴ με λησμονεῖ». Ἡ καὶ μὲν ἡ Μά-
 για εἶνε ἀκόμη ἀσθινης. Οἱ ἄγγελοι
 τοῦ οὐρανοῦ, ὅπως αὐτὴ, πάντοτε λοι-
 πὸν ὑποφέρουν καὶ πάσχουν; Φαίνεται
 ὅτι ἡ ψυχὴ των φθαίρει τὸ σῶμά των.

«Ἄς ὀμιλήσωμεν τώρα λιγὰ καὶ
 διὰ τὸ σχολεῖόν μου, ὅπου συνήθως εἶνε
 εὐτακτα τὰ παιδάκια καὶ λέγουσιν καλὰ
 τὸ μάθημά των: Ἡ Λούση Πόουτ εἶχε
 λάθῃ σήμερον ὑπὸ τὴν κατοχὴν τῆς τὸ
 τενεμαδέντιο δοχεῖον μετὰ τὸ ὁποῖον πί-
 νουν νερὸ εἰ μαθηταί, καὶ δὲν ἐνοοῦσε
 νὰ το ἀρίσθ. Ἀδύνατον ἦτο νὰ ὑπο-
 ταχθῆ καὶ νὰ μοῦ το δώσῃ ἀγανακτη-
 μένη ἐπὶ τέλους, τῆς το ἀπίσπασα ἀπὸ
 τὰ χεῖρα, καὶ ὅλον τὸ νερὸ ἐχύθη ἐπά-
 νω τῆς. Ὁραῖον παράδειγμα; ἀλήθεια,
 ἐδίδα στὰ παιδιὰ μ' αὐτὸ τὸ ἐπεισοδι-
 ον! Τῆς εἶπα νὰ ὑπάγῃ γρήγορα καὶ
 ν' ἀλλάξῃ φόρεμα, ἀπέφυγα δὲ νὰ τὴν
 τιμωρήσω· ἀλλ' αὐτὴ ἤρχισε πάλιν
 νὰ ἐξάπτειται μέχρι μαυρίας τὸ ἀπόγευμα,
 καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω διὰ ποίαν ἀφορμὴν,
 καὶ ἐφώνασε τῆς μικρᾶς Πιπίτσας Ἄ-
 πλεμπῆ ὅτι θὰ τὴν σκοτώσῃ.

«— Ὅ σου ὀμιλήσω ἰδιαιτέρως ἄ-
 μα τελειώσῃ τὸ μάθημα, τῆς εἶπα τότε
 μετὸν πολλὸ ἠπίον, καὶ αὐτὸ τὴν ἐξ-
 ἐπληξεν τόσοσθ πολὺ ὅσον καὶ τὸ ὅτι
 δὲν τὴν ἐτιμωρήσῃ.
 «Ὅταν ἐσκόλασα τὰ παιδιὰ, πολλὰ
 ἠθέλησαν νὰ μείνουν πλησίον μου, καὶ
 ἀπὸ περιέργειαν μὲν, ἀλλὰ καὶ διότι
 ἐφοβήθησαν μήπως με κτυπήσῃ ἡ Λού-
 ση, ὅπως ἔμαθα κατόπιν· ἀλλὰ εἶπα
 εἰς ὅλα νὰ φύγουν, χωρὶς νὰ ἐξαρῆ-
 σω οὐδὲ τὸν Οὐίλλην Οὐῆξ, ὁ ὁποῖος
 ἠθέλε σώνει καὶ καλὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ μου
 φέρῃ ἕνα χονδρὸν μπαστοῦνι διὰ νὰ δεί-
 ρω τὴν Λούση. «Ὅλες οἱ δασκάλισσες
 εὐρέθησαν εἰς τὴν ἀνάγκην ἔτσι νὰ κά-
 μουν» — μοῦ ἔλεγεν.

«Ὅταν ἐμείναμεν μόναι, εἶπα τῆς
 Λούσης:
 «— Δεῖξέ μου ποῦ ἐθξψαν ὄσους ἐ-
 σκότωσες ἕως τώρα...

«Ἡ Λούση μ' ἐκώταξε μετὰ τὴν
 ἀπορίαν, ὥστε ἐλησμονῆσε νὰ κλάψῃ
 καὶ νὰ κτυπήσῃ τὸ πόδι τῆς.
 «— Εἶνε ὅλοι στὸ ἴδιο μέρος θαμ-
 μένοι;
 «Καμμία ἀπάντησις.
 «— Πότους ἔχεις σκοτώτῃ ἕως τώρα;
 «— Κανένα.
 «— Πῶς! ἔτσι λοιπὸν κρατεῖς τὸν
 λόγον σου;
 «Ἐκείνη ἐσῆκωσε τὰ μεγάλα καθαρά
 μάτια τῆς καὶ με εἶδε, καὶ ἐπειτα ἀμέ-
 σως τὰ ἐγκαμήλωσε. Δὲν ἠμποροῦσε νὰ
 ἐνωήσῃ ἂν τὴν ἐπερίπαυζα ἡ τῆς ὀμι-
 λούσα σοβαρά.
 «— Ἐγνώρισα, τῆς εἶπα, ἕνα κορι-
 τσαίκα ποῦ εἶχε χαρρακίτρα σχεδὸν τόσοσθ
 ὀξύθυμον καθὼς τὸν ἰδικὸν σου· μίᾳ ἡ-
 μέρᾳ ἔκοψε σύρριζα τὰ φρούδια τῆς, ἐ-
 πειδῆ τὴν ἐπίασε ὁ θυμὸς, καὶ μίᾳ ἄλλῃ
 μέρᾳ ἔκοψεν ὅλα τὰ μαλλιά τῆς. Εὐμορ-
 φο πρᾶγμα, αἰ;
 «Καμμία ἀπάντησις;
 «— Θέλεις νὰ μάθῃς τί ἀπέγινε αὐ-
 τὸ τὸ κακοκρίτισο; τὴν ἠρώτησα.
 «Πλήρης σιωπὴ.
 «— Ὑποθέτεις ὅτι ὅσον ἐπήγαίνα κ'
 ἐγένετο χειρότερα, τόσοσθ ὥστε κανεὶς δὲν
 ἦτο δυνατόν νὰ μείνῃ μαζὶ του; ἐξηκο-
 λούθησα ἐγώ. Καὶ ἐμὸς, πολὺ ἀπατά-
 σαι, διότι τὸ κοριτσαίκα ἐκεῖνο ὅσον ἐμεγά-
 λωνε τόσοσθ ἐγένετο ἐλιγώτερον κακό.
 «Ἡ Λούση ἔπαυσε νὰ στρηγογυρίζῃ
 τὴν ἄκραν τῆς ποδιᾶς τῆς καὶ μ' ἐκώ-
 ταξε μετὰ ἀπορίαν ἐπερίμενεν ὄλωσ διχ-
 φορητικὴν τὴν ἔκβασιν.
 «— Ναι, τῆς εἶπα, καὶ σὺ ἐπίσης,
 εἰμπορεῖς νὰ διορθωθῆς, ἀρκεῖ νὰ θέλῃς.
 Ὅθ γίνῃς, εἴμαι βεβαία, ἕνα κοριτσαίκα
 πολὺ ἐξυπνο καὶ καλὸ, καλλίτερο καὶ
 ἀπὸ αὐτὸ διὰ τὸ ὅποῖον σοῦ ὀμιλοῦ, ἀρ-
 κεῖ νὰ το θέλῃς. Λούση, μικρούλα μου,
 προσέθεσα ἐνῶ τὴν ἐσῆκωνα καὶ τὴν ἔ-
 βλαξα νὰ καθῆσθ στὰ γόνατά μου, κά-
 μνεις τὸν καλὸ μας τὸν Θεὸν καὶ λυπά-
 ται, ὅταν σὲ πιάνουν τέτοιαι θυμοί.
 «Τὴν ἐπίασαν τὰ κλάμματα τότε.
 «— Ἐτσι νομίζετε; εἶπε καὶ σὰς,
 δὲν σὰς κάνω καὶ σὰς νὰ λυπᾶσθ;
 «— Βεβαίωτατα.
 «— Μὴ δὲν μπορῶ νὰ κάνω κι' ἄλ-
 λωῖς, μίς Χάβ! ἐφώνασε με σπαρα-
 κτικὴν φωνὴν τὸ κάνω χωρὶς νὰ το θέ-
 λω!...

«Ἡ καὶ μὲν ἡ Μά-
 για εἶνε ἀκόμη ἀσθινης. Οἱ ἄγγελοι
 τοῦ οὐρανοῦ, ὅπως αὐτὴ, πάντοτε λοι-
 πὸν ὑποφέρουν καὶ πάσχουν; Φαίνεται
 ὅτι ἡ ψυχὴ των φθαίρει τὸ σῶμά των.
 «Ἄς ὀμιλήσωμεν τώρα λιγὰ καὶ
 διὰ τὸ σχολεῖόν μου, ὅπου συνήθως εἶνε
 εὐτακτα τὰ παιδάκια καὶ λέγουσιν καλὰ
 τὸ μάθημά των: Ἡ Λούση Πόουτ εἶχε
 λάθῃ σήμερον ὑπὸ τὴν κατοχὴν τῆς τὸ
 τενεμαδέντιο δοχεῖον μετὰ τὸ ὁποῖον πί-
 νουν νερὸ εἰ μαθηταί, καὶ δὲν ἐνοοῦσε
 νὰ το ἀρίσθ. Ἀδύνατον ἦτο νὰ ὑπο-
 ταχθῆ καὶ νὰ μοῦ το δώσῃ ἀγανακτη-
 μένη ἐπὶ τέλους, τῆς το ἀπίσπασα ἀπὸ
 τὰ χεῖρα, καὶ ὅλον τὸ νερὸ ἐχύθη ἐπά-
 νω τῆς. Ὁραῖον παράδειγμα; ἀλήθεια,
 ἐδίδα στὰ παιδιὰ μ' αὐτὸ τὸ ἐπεισοδι-
 ον! Τῆς εἶπα νὰ ὑπάγῃ γρήγορα καὶ
 ν' ἀλλάξῃ φόρεμα, ἀπέφυγα δὲ νὰ τὴν
 τιμωρήσω· ἀλλ' αὐτὴ ἤρχισε πάλιν
 νὰ ἐξάπτειται μέχρι μαυρίας τὸ ἀπόγευμα,
 καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω διὰ ποίαν ἀφορμὴν,
 καὶ ἐφώνασε τῆς μικρᾶς Πιπίτσας Ἄ-
 πλεμπῆ ὅτι θὰ τὴν σκοτώσῃ.
 «— Ὅ σου ὀμιλήσω ἰδιαιτέρως ἄ-
 μα τελειώσῃ τὸ μάθημα, τῆς εἶπα τότε
 μετὸν πολλὸ ἠπίον, καὶ αὐτὸ τὴν ἐξ-
 ἐπληξεν τόσοσθ πολὺ ὅσον καὶ τὸ ὅτι
 δὲν τὴν ἐτιμωρήσῃ.
 «Ὅταν ἐσκόλασα τὰ παιδιὰ, πολλὰ
 ἠθέλησαν νὰ μείνουν πλησίον μου, καὶ
 ἀπὸ περιέργειαν μὲν, ἀλλὰ καὶ διότι
 ἐφοβήθησαν μήπως με κτυπήσῃ ἡ Λού-
 ση, ὅπως ἔμαθα κατόπιν· ἀλλὰ εἶπα
 εἰς ὅλα νὰ φύγουν, χωρὶς νὰ ἐξαρῆ-
 σω οὐδὲ τὸν Οὐίλλην Οὐῆξ, ὁ ὁποῖος
 ἠθέλε σώνει καὶ καλὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ μου
 φέρῃ ἕνα χονδρὸν μπαστοῦνι διὰ νὰ δεί-
 ρω τὴν Λούση. «Ὅλες οἱ δασκάλισσες
 εὐρέθησαν εἰς τὴν ἀνάγκην ἔτσι νὰ κά-
 μουν» — μοῦ ἔλεγεν.

«Ὅταν ἐμείναμεν μόναι, εἶπα τῆς
 Λούσης:
 «— Δεῖξέ μου ποῦ ἐθξψαν ὄσους ἐ-
 σκότωσες ἕως τώρα...

«Ἡ Λούση μ' ἐκώταξε μετὰ τὴν
 ἀπορίαν, ὥστε ἐλησμονῆσε νὰ κλάψῃ
 καὶ νὰ κτυπήσῃ τὸ πόδι τῆς.
 «— Εἶνε ὅλοι στὸ ἴδιο μέρος θαμ-
 μένοι;
 «Καμμία ἀπάντησις.
 «— Πότους ἔχεις σκοτώτῃ ἕως τώρα;
 «— Κανένα.
 «— Πῶς! ἔτσι λοιπὸν κρατεῖς τὸν
 λόγον σου;
 «Ἐκείνη ἐσῆκωσε τὰ μεγάλα καθαρά
 μάτια τῆς καὶ με εἶδε, καὶ ἐπειτα ἀμέ-
 σως τὰ ἐγκαμήλωσε. Δὲν ἠμποροῦσε νὰ
 ἐνωήσῃ ἂν τὴν ἐπερίπαυζα ἡ τῆς ὀμι-
 λούσα σοβαρά.

«— Ἐγνώρισα, τῆς εἶπα, ἕνα κορι-
 τσαίκα ποῦ εἶχε χαρρακίτρα σχεδὸν τόσοσθ
 ὀξύθυμον καθὼς τὸν ἰδικὸν σου· μίᾳ ἡ-
 μέρᾳ ἔκοψε σύρριζα τὰ φρούδια τῆς, ἐ-
 πειδῆ τὴν ἐπίασε ὁ θυμὸς, καὶ μίᾳ ἄλλῃ
 μέρᾳ ἔκοψεν ὅλα τὰ μαλλιά τῆς. Εὐμορ-
 φο πρᾶγμα, αἰ;
 «Καμμία ἀπάντησις;
 «— Θέλεις νὰ μάθῃς τί ἀπέγινε αὐ-
 τὸ τὸ κακοκρίτισο; τὴν ἠρώτησα.
 «Πλήρης σιωπὴ.
 «— Ὑποθέτεις ὅτι ὅσον ἐπήγαίνα κ'
 ἐγένετο χειρότερα, τόσοσθ ὥστε κανεὶς δὲν
 ἦτο δυνατόν νὰ μείνῃ μαζὶ του; ἐξηκο-
 λούθησα ἐγώ. Καὶ ἐμὸς, πολὺ ἀπατά-
 σαι, διότι τὸ κοριτσαίκα ἐκεῖνο ὅσον ἐμεγά-
 λωνε τόσοσθ ἐγένετο ἐλιγώτερον κακό.
 «Ἡ Λούση ἔπαυσε νὰ στρηγογυρίζῃ
 τὴν ἄκραν τῆς ποδιᾶς τῆς καὶ μ' ἐκώ-
 ταξε μετὰ ἀπορίαν ἐπερίμενεν ὄλωσ διχ-
 φορητικὴν τὴν ἔκβασιν.

«— Ναι, τῆς εἶπα, καὶ σὺ ἐπίσης,
 εἰμπορεῖς νὰ διορθωθῆς, ἀρκεῖ νὰ θέλῃς.
 Ὅθ γίνῃς, εἴμαι βεβαία, ἕνα κοριτσαίκα
 πολὺ ἐξυπνο καὶ καλὸ, καλλίτερο καὶ
 ἀπὸ αὐτὸ διὰ τὸ ὅποῖον σοῦ ὀμιλοῦ, ἀρ-
 κεῖ νὰ το θέλῃς. Λούση, μικρούλα μου,
 προσέθεσα ἐνῶ τὴν ἐσῆκωνα καὶ τὴν ἔ-
 βλαξα νὰ καθῆσθ στὰ γόνατά μου, κά-
 μνεις τὸν καλὸ μας τὸν Θεὸν καὶ λυπά-
 ται, ὅταν σὲ πιάνουν τέτοιαι θυμοί.

«Τὴν ἐπίασαν τὰ κλάμματα τότε.
 «— Ἐτσι νομίζετε; εἶπε καὶ σὰς,
 δὲν σὰς κάνω καὶ σὰς νὰ λυπᾶσθ;
 «— Βεβαίωτατα.
 «— Μὴ δὲν μπορῶ νὰ κάνω κι' ἄλ-
 λωῖς, μίς Χάβ! ἐφώνασε με σπαρα-
 κτικὴν φωνὴν τὸ κάνω χωρὶς νὰ το θέ-
 λω!...

«Ἡ καὶ μὲν ἡ Μά-
 για εἶνε ἀκόμη ἀσθινης. Οἱ ἄγγελοι
 τοῦ οὐρανοῦ, ὅπως αὐτὴ, πάντοτε λοι-
 πὸν ὑποφέρουν καὶ πάσχουν; Φαίνεται
 ὅτι ἡ ψυχὴ των φθαίρει τὸ σῶμά των.
 «Ἄς ὀμιλήσωμεν τώρα λιγὰ καὶ
 διὰ τὸ σχολεῖόν μου, ὅπου συνήθως εἶνε
 εὐτακτα τὰ παιδάκια καὶ λέγουσιν καλὰ
 τὸ μάθημά των: Ἡ Λούση Πόουτ εἶχε
 λάθῃ σήμερον ὑπὸ τὴν κατοχὴν τῆς τὸ
 τενεμαδέντιο δοχεῖον μετὰ τὸ ὁποῖον πί-
 νουν νερὸ εἰ μαθηταί, καὶ δὲν ἐνοοῦσε
 νὰ το ἀρίσθ. Ἀδύνατον ἦτο νὰ ὑπο-
 ταχθῆ καὶ νὰ μοῦ το δώσῃ ἀγανακτη-
 μένη ἐπὶ τέλους, τῆς το ἀπίσπασα ἀπὸ
 τὰ χεῖρα, καὶ ὅλον τὸ νερὸ ἐχύθη ἐπά-
 νω τῆς. Ὁραῖον παράδειγμα; ἀλήθεια,
 ἐδίδα στὰ παιδιὰ μ' αὐτὸ τὸ ἐπεισοδι-
 ον! Τῆς εἶπα νὰ ὑπάγῃ γρήγορα καὶ
 ν' ἀλλάξῃ φόρεμα, ἀπέφυγα δὲ νὰ τὴν
 τιμωρήσω· ἀλλ' αὐτὴ ἤρχισε πάλιν
 νὰ ἐξάπτειται μέχρι μαυρίας τὸ ἀπόγευμα,
 καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω διὰ ποίαν ἀφορμὴν,
 καὶ ἐφώνασε τῆς μικρᾶς Πιπίτσας Ἄ-
 πλεμπῆ ὅτι θὰ τὴν σκοτώσῃ.
 «— Ὅ σου ὀμιλήσω ἰδιαιτέρως ἄ-
 μα τελειώσῃ τὸ μάθημα, τῆς εἶπα τότε
 μετὸν πολλὸ ἠπίον, καὶ αὐτὸ τὴν ἐξ-
 ἐπληξεν τόσοσθ πολὺ ὅσον καὶ τὸ ὅτι
 δὲν τὴν ἐτιμωρήσῃ.
 «Ὅταν ἐσκόλασα τὰ παιδιὰ, πολλὰ
 ἠθέλησαν νὰ μείνουν πλησίον μου, καὶ
 ἀπὸ περιέργειαν μὲν, ἀλλὰ καὶ διότι
 ἐφοβήθησαν μήπως με κτυπήσῃ ἡ Λού-
 ση, ὅπως ἔμαθα κατόπιν· ἀλλὰ εἶπα
 εἰς ὅλα νὰ φύγουν, χωρὶς νὰ ἐξαρῆ-
 σω οὐδὲ τὸν Οὐίλλην Οὐῆξ, ὁ ὁποῖος
 ἠθέλε σώνει καὶ καλὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ μου
 φέρῃ ἕνα χονδρὸν μπαστοῦνι διὰ νὰ δεί-
 ρω τὴν Λούση. «Ὅλες οἱ δασκάλισσες
 εὐρέθησαν εἰς τὴν ἀνάγκην ἔτσι νὰ κά-
 μουν» — μοῦ ἔλεγεν.

«Ὅταν ἐμείναμεν μόναι, εἶπα τῆς
 Λούσης:
 «— Δεῖξέ μου ποῦ ἐθξψαν ὄσους ἐ-
 σκότωσες ἕως τώρα...

«Ἡ Λούση μ' ἐκώταξε μετὰ τὴν
 ἀπορίαν, ὥστε ἐλησμονῆσε νὰ κλάψῃ
 καὶ νὰ κτυπήσῃ τὸ πόδι τῆς.
 «— Εἶνε ὅλοι στὸ ἴδιο μέρος θαμ-
 μένοι;
 «Καμμία ἀπάντησις.
 «— Πότους ἔχεις σκοτώτῃ ἕως τώρα;
 «— Κανένα.
 «— Πῶς! ἔτσι λοιπὸν κρατεῖς τὸν
 λόγον σου;
 «Ἐκείνη ἐσῆκωσε τὰ μεγάλα καθαρά
 μάτια τῆς καὶ με εἶδε, καὶ ἐπειτα ἀμέ-
 σως τὰ ἐγκαμήλωσε. Δὲν ἠμποροῦσε νὰ
 ἐνωήσῃ ἂν τὴν ἐπερίπαυζα ἡ τῆς ὀμι-
 λούσα σοβαρά.

«— Ἐγνώρισα, τῆς εἶπα, ἕνα κορι-
 τσαίκα ποῦ εἶχε χαρρακίτρα σχεδὸν τόσοσθ
 ὀξύθυμον καθὼς τὸν ἰδικὸν σου· μίᾳ ἡ-
 μέρᾳ ἔκοψε σύρριζα τὰ φρούδια τῆς, ἐ-
 πειδῆ τὴν ἐπίασε ὁ θυμὸς, καὶ μίᾳ ἄλλῃ
 μέρᾳ ἔκοψεν ὅλα τὰ μαλλιά τῆς. Εὐμορ-
 φο πρᾶγμα, αἰ;
 «Καμμία ἀπάντησις;
 «— Θέλεις νὰ μάθῃς τί ἀπέγινε αὐ-
 τὸ τὸ κακοκρίτισο; τὴν ἠρώτησα.
 «Πλήρης σιωπὴ.
 «— Ὑποθέτεις ὅτι ὅσον ἐπήγαίνα κ'
 ἐγένετο χειρότερα, τόσοσθ

ΥΜΝΟΙ (*)

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Χαρούμενη και πεταχτή, με τή δροσιά λουσιμένη, 'Από τό άντρον έρχεται ύψη ροδοπλασμένη· Τ' ώραϊο γλυκοχάραγμα τήν ύψι της στολίζει Καί τρυφερό χαμόγελο στά χείλη της άνθίζει.

Κρινόλευκ' εϊνε ή φορεσιά καθάρια σάν τό χιόνι, Καί μία κορδέλα γαλαζιά τή μέση περιζώνει· Έλληνοπούλα γνήσια του Παρνασσού μας θρέμμα, Πούχει τό κάλλος για στολή τήν άρετή για στέμμα.

Ραντίζουνε τό δρόμο της με δροσερά λουλούδια Εϊκοσιπέντε εύμορφα κι' άθωα άγγελουδια, Καί μελωδία τουράνου από τό στόμα στάζει Για νά ύμνηση με χαρά τή ύψη που γιορτάζει.

Κ' εμεϊς, παιδιά, άς ψάλλωμε με γλυκυτάτους τόνους Εϊκοσιπέντε νεαρούς κ' εύτυχημένους χρόνους, Καί με τά άνθη της καρδιάς άς πλέξωμε στεφάνι, 'Η ύψη, ή Διάπλασις, στην κόμη της νά βάνη ΑΤΑΒΥΡΙΟΝ ΡΟΔΟΥ (Γ' Βραβείον.) *

Αϊώνος ήδη τέταρτον διέρρευσε άφότου Εϊδ' ή 'Ελλάς τήν εκδοσιν του φύλλου σου του πρώτου· Πλην άν άκόμη ρεύσωσι και χιλιάδες έτη, Σύ θά νεάζεις, πίστευσον, σύ θά νεάζεις έτι !

Τά άστρα δέν γηράσκουσι δέν σβύνεται τό φως των, Έκπέμπουσι τήν λάμψιν των μέχρι μερών άγνωστων. Καί σύ, ώ φύλλον προσφιλέ, χωρίς νά το γνωρίζεις, Πόσας καρδιάς συγκινείς, πόσας ψυχάς φωτίζεις !

Σύ του καλού ένέντενας έντός μας τήν ιδέαν, Σύ, φιλη, άν και άψυχος, ζών μας δίδεις νέαν Καί άν άπλωσ «Διάπλασις» ύπό τιων καλεϊσαι, Εϊς τούς πολλούς, — ώ, μάθε το ! — δευτέρα μήτηρ είσαι !

Δέξαι, ώ μητηρ προσφιλέ, τό ευτέλες μου δώρον, Σοί τό προσφέρω ως μικρόν εύγνωμοσύνης φόρον. Τώ λείπει χάρις, εμπνευσίς και δ,τι τις άν είπη, 'Αλλ' όχι κ' εϊλικρινεία, ώ ! αυτή δέν τω λείπει !

ΠΡΟΔΙΚΟΣ Ο ΧΙΟΣ (Γ' Βραβείον)

(*) 'Ιδε φυλλάδιον 29ον, σελίς 227.

'Υπερ της Διαπλάσεως, Της μουσικής μου φράσεως Προφέρονται οι τόνοι, 'Οτι αυτή άνήκουσιν Οί πέντε και οι εϊκοσιν 'Εκ της αρχής της χρόνοι.

'Εβίδαξεν, έτόνισε Τό αγαθόν έφώνησε

Και έργον ήγωνίσαστο Δι' ου σαφώς εκτήσατο Κοινάς τας συμπαιθείας, 'Ως ήλιος έφώτισε 'Ως ρυάε καταπέτοισε Τας ευγενείς καρδιάς.

Εϊς της σπουδής τό στάδιον 'Εκράτει τό τετράδιον Τών άθλων της παιδείας, Καί πάλιν έν τώ μέλλοντι Παραχωρεί τω θέλοντι Στιγμάς δοκιμασίας.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ο ΦΛΑΗΡΕΥΣ (Γ' Βραβείον)

ΔΙΑΤΙ ΔΕΝ ΤΗΝ ΑΓΑΠΟΥΝ

"Ένα κρυφό παράπονο έχει ή Μαρία : — Διότι δέν την αγαπούν τά άλλα παιδιά, τά εξαδελφάκια της, αϊ συμμαθητριά της, όπως αυτή αγαπά όλους με όλη της καρδιά της ;

Πώς όμως νά την αγαπήσουν ; Ένω εϊνε τόσο καλή, έχι ένα έλάττωμα, ένα πολύ μεγάλο έλάττωμα : εϊνε άκάθαρτη, εϊνε αϊωνίως λερωμένη.

Κάθε πρωί, όλοι οι άνθρωποι πλύνονται, αλλά ή Μαρία δέν έννοεί νά πλυθί. Φοβείται τό νερό, σάν νά ήτο φωτιά τό νερό. Κάθε πρωί, όλοι οι άνθρωποι κτενίζονται : αλλά ή Μαρία δέν θέλει νά κτενισθί. Θερρα εϊτι φοβείται μήν τήν φάγη τό κτένι με τά δόντια του !

"Αν δέν ήτο ή μητέρα της : διά νά την πλύνη και νά την σιγουρήσ, ή Μαρία θά κατέβινεν από τό δωμάτιόν της χωρίς νά βρέξη ούτε τά δάκτυλά της εϊς τό νερό.

"Αλλά όλοι αϊ φροντίδες της μητέρας της πηγαινούν χαμένα. "Αμα μείνη μόνη της ή Μαρία, δέν περιζά μία ώρα και νά την πάλιν άκάθαρτη και λερωμένη.

"Ω ! τί σιχαμένη που φαίνεται με τά φορέματά της, που εϊνε γεμάτα από χώματα και λάσπες, με τά μάγουλά της, που εϊνε αλειμμένα με σκόνη και ιδρώτα, με τά μαλλιά της, που εϊνε μπερδεμμένα σάν κουβάρι από κλωττές μπερδεμμένες !

Τό φουστάνι της εϊνε λεκισμένο, τά υποδήματά της φορτωμένα από λάσπη, τά νύχια της εϊνε στολισμένα με πένθος από τήν πολλή μυριλία, τά χέρια της εϊνε όλόμυρνα.

— Στάσου, νά φυτίψω βασιλικό στα χέρια σου ! της εϊπε μίαν ήμέραν ο περιβολάρης.

Τ' έντροπή !... Καί που νά την ιδήτε τί κάμνει άκόμη ! Σκουπίζει τήν πένναν της με τήν ποδιά της, καμμά φορά μάλιστα και με τά χείλη της. Λέγουν άκόμη, αλλά εγω δέν το πιστεύω, ότι καθαρίζει τήν μύτην της με τό μανίκι του φορέματός της που εϊνε γαρνιρισμένο με δαντέλλα. Φαντασθήτε τί θά εϊνε αυτή ή δαντέλλα !

"Όσα πράγματα εϊνε ιδικά της, όλα της εϊμοιάζουν. 'Η κουλά της, που ήτο τί ώραία όταν της την έχάρισαν, τώρα έχει παντού μαύρες δαχτυλιές και τό πρόσωπόν της δέν γνωρίζεται τήν βλέπει, και δέν ξεύρει που εϊνε τό στόμα της και που εϊνε τά μάτια της. Τά άλλα της παιγνιδάκια εϊνε εϊς τήν ιδίαν και χειροτέραν κατάσταση, άκάθαρτα και έλσεινά.

Δι' αυτό κανένα κοριτσάκι δέν θέλει νά παίξη μαζί της, και όλοι την αποφεύγουν.

"Αν έρωτήσετε δα διά τά βιβλία της και τά τετράδιά της, αλλοίμονον ! "Όλα σχισμένα, ξηλωμένα, χωρίς εξώφυλλα, με τά φύλλα τσακισμένα εϊς τας γωνιάς, γεμάτα από μελανίες, από φήγυλα ψωμιού. Μήν τα έρωτάτε ! Νομίζει κανείς ότι χορεύουν ποντίκια εϊς τά βιβλία της και τά τετράδιά της.

Αϊ συμμαθητριά της την ονομάζουν «Μαρίκα ή λερωσ», διότι λερώνει ό,τι πιάση με τά χέρια της. Πώς λοιπόν νά της δανείσουν ή βιβλία ή παιγνιδά ή εϊκόνας ; πώς νά παίξουν μαζί της ;

"Η Μαρίκα εϊνε άρκετά έξυπνη και έπιμελής, καλλιγράφει καλούτσικα, και όμως εϊς τήν καλλιγραφίαν ποτέ δέν έπηρε καλόν βαθμόν. Διότι τό τετράδιόν της πάντοτε εϊνε μελανωμένο, λερωμένο.

Νομίζει κανείς ότι τό κάμνει έπίτηδες, και χύνει παντού μελάνια από τό καλαμάρι της Μελάνια εϊς τά βιβλία της, μελάνια εϊς τά τετράδιά της, εϊς τά φορέματά της : ως και τό πρόσωπόν της και τά μαλλιά της εϊνε μελανωμένα.

Τώρα άκόμη που εϊνε διακοπαί, πώς το κατορθώνει και εϊνε μελανωμένη, εϊνε άξιον άπορίας ! Άληθινά τό κάμνει έπίτηδες !

"Ας μήν παραπονηθαι λοιπόν που δέν την αγαπούν οι άλλοι. 'Αλλά άς προσπαθήσ νά διορθωθί, νά εξαλείψη αυτό τό άποτρόπαιον έλάττωμα της άκαθαρσίας — και άμέσως θά επανέλθη ή άγάπη και ή φιλία προς τό μέρος της.

Γνωρίζουν οι μικροί μου φίλοι καμμίαν Μαρίκαν, ή όποία νά εϊμοιάζη με τήν γνωστήν εϊς εμε Μαρίκαν ; — "Ας της δώσουν νά διαβάσ η άνωτέρω, και έλπίζω ότι θά την ώρλήσουν πολύ.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΡΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Παιδική άστρονομία. Θερινή Βροχή : — Γιατί, Ζημιόγαρα. ή ήλιος έχει κηλίδας ; Ζημιόγαρα : — Γιατί σου μοιάζει, άνόητη Θερινή Βροχή ; — Μπύ ! πώς ; Ζημιόγαρα : — Μά φαίνεται πως τρώει και εγώ χωρίς πεσίσα.

Εϊς τό Σχολείον. — Ένδοξον Μεσαλόγγιον, κλίνε τό αγύριον.

— Δέν μπορώ, δάσκαλε, γιατί μου πονεί 'Εστιά ή ο του Κερδώου Έριμύ

Ο Διδάσκαλος : — "Όταν σου δώσω εγω 3 μάλα, ο πατέρας σου 4 και ή μητέρα σου 5, πσσα μάλα έχεις ;

Ο Μαθητής : — Ο Διδάσκαλος : — Λέγε λοιπόν.

Ο Μαθητής : — "Όταν μου τά δώσετε, τά μετρώ και σας λέγω.

Εστιά ή ο του Διοντος των 'Ινδιών

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Από της Σεπτεμβρίου, τά Γραφεία της «Διαπλάσεως» μεταφέρονται εϊς τήν ύπ' αριθ. 38 οικίαν της οδού Ευριπίδου, παρά τό Βαρδακίον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

ΤΟΥ 20ΟΥ ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

"Όσοι, άφου εκοπίσαν πολύ άλλ' εϊς μέτην νανάκαλύφουν τήν γάταν, εϊπαν μετ' βεβαιότητος «δέν υπάρχει !» σήμερον, που βλέπουν τήν λύσιν της Μαγικής Εϊκόνας χωρίς εϊκόνα, θνακρίζουν θριαμβευτικώς : « Δέν το είπαμε ; » Καί όμως ή γάτα υπάρχει... δχι ζωγραφισμένη, αλλά γραμμένη. Αναποδογυρίζετε τήν εϊκόνα και προσέχετε εϊς τας γραμμάς του πατώματος, αϊ όποιαί εκ πρώτης όψεως φαίνεταί ότι χωρίζουν τας σαϊδας. Θά ιδήτε ότι με μέγала κεφαλαία γράμματα σχηματίζουν τήν λέξιν : Η ΓΑΤΑ !

χωρίς νά λείπη ούτε τό θαυμαστικό... Νά και μία λύσις τήν όποιαν δέν έπεριμένετε, διότι διαφέρει από τας άλλας. 'Αλλά τώρα που τό ξεύρετε, άλλην φοράν θά εϊσθε δευτερεκέστεροι.

Κρυφή Άρθοθέση, (Θ.Γ.) αυτό εκ των τριών που προτείνετε ήτο ελευθέρων. Καιρώ πολύ που έγινες καλά, κ' έλπίζω νά μου γράψη συχνά, τώρα μάλιστα που έχεις και ψυδάνωμον. 'Αλλά πώς σου έπέρασαν ή ιδέα ότι ήμουν θυμημένη μαζί σου ; Θυμώω εγω ποτέ ;

Νέε μου φίλε Δ.Κ. σου έχρημόν τό ψυδώνωμον Άρθοστερης Μάιος. 'Από τό Π. Πνεύματα που μου έστειλες, κάποιον θά δημοσιεύθί. Εϊνε περιττόν νά σου εϊπω, ότι σέ δέχομαι μετ' πάτης χαράς εϊς τήν Άλληλογραφίαν μου και εϊς τούς Διαγωνισμούς μου.

Καμμία άσυμφωνία. Ν. Θ. Δημητρόπουλε, διότι και τό δφο ψυδώνωμα άνήκουν εϊς τό ένδιον πρόσωπον. Βεβαίως, τό τετράδιον δέν έπέρασαν από τό γραφεϊόν μου, άφου ή ταχυδρομική σφραγή ήτο της Κερκύρας. 'Αν θέλης νάκαρίωσ ην διεύθυνσιν σου, γράψε τήν επί δεκατην, τό όποϊον εύχαριστώ : διαβιβάσω σ' που δεξί.

Κανείς άλλος, 'Αλκηστις, εξ όσων αναφέρει.

Δέν νομίζεις ότι εϊνε όλίγοι, και ότι χρειάζεται... ξεσηπάθωμα ; Σε συγχάρω διά τό λαμπρό άποτέλεσμα τών εξετάσεων. 'Αφου έπήγες με κάτασπρα, έπρεπε φυσικά νά θήης και άστροπρόσωπη. 'Εγινε καλή ή μαμμά. Σου έστειλα τό Βραβείον σου, Πόιος Είμαι.

[ΕΕ] διά τήν επιστολή, όπου μου περιγράφεις τας έντυπωσάς σου εκ των άποτελεσμάτων. Διά τό άλλο ζήτημα, πθάνόν νά έχης και άδικον, διότι όπως συ χαριτολογών έγγραφες εκείνην τήν άπάντησιν, εϊπίσης χαριτολογών εϊμπορεί νά έγγραφη τήν αντίστοιχον ή φίλος μας. 'Η πρότασις σου περι τών Μ. Μυστικών, — φορολογίας, εκδόσεως ιδιαιτέρου φύλου κτλ. — δέν μου εφανή πρακτική. 'Εν τούτοις σ' εύχαριστώ διά τό ένδιαφέρον.

Κ' έμέ, 'Αταβύριον Ρόδου [ΕΕ] με συνεκίνησε πολύ τό αντίγραφον τής πρώτης-πρώτης επιστολής που μου ειγες στείλη πρό έξ έτών. Πολλάς, βλέπει, πρώτα έλαβα, αλλά όλίγοι εϊχαν τήν λαμπράν συνέχειαν τής ιδικής σου Τό άλλο ζήτημα, άφου τό έπιθυμή, άς μείνημεταξύ μας. 'Αλλά σου λέγω ότι έχεις λάθος, διότι δέν εϊμπορείς νά βλέπης τόσον καλά, όσον εγω που έχω πείραν. 'Αλλο δέ 'Αγάπη και άλλο Δικαιοσύνη.

Εξαιρετικώς ώραία ή σημερινή σου επιστολή, Διάβολε Έσπερινέ [ΕΕΕ]. Καί βέβαια, μία άνοητος εϊς τήν 'Ακρόπολιν, όσον συνειθισμένον πράγμα εϊνε δι' ένα 'Αθηναϊόν, δέν εϊμπορεί νά μήν έμπνεύ ώραία, άρκεϊ ή 'Αθηνά ; νά μήν εϊνε συνειθισμένο. Πάντοτε διαβάζω κ' εύχαριστήσιν μου αυτās τας επιστολάς, και τό μόνον δυσάρεστον εϊνε που δέν έχω τί νάπάντησω.

'Απεναντίας μου έγγραφες πολύ όλίγη, Κίτρινη Μάσκα, και μάλιστα ύστερ' από τόσον καιρόν που ειγες νά μου γράψη. Μή στενοχωρήσαι διά τά παλαιά φύλλα, τά όποια μου χρησιμεύουν ως περιχύματα τών νέων. "Όσους συνδρομητάς και ήν εϊχα, πάντα θά μου έπιστευση, διότι εϊνε τά φύλλα που χαλούν, στραβοτυπώνονται ή λερώνονται εϊς τό τυπογραφείον, και άντι νά τα πετώ, τό κόπτει και τά χρησιμευούσιν ως περιχύματα.

Πίθηγε τού Βορρέου. [Ε] διά τήν εύρεσάτην επιστολήν. Ένωώ τους άφώνας σου και γνωρίζω τά προσκόματα, ένεκα τών όποϊων δέν τηλεφορούν όσον έπιθυμείς. 'Αλλ' ή έπιμονή σου κάτι θά κατορθώη, δέν εϊνε δυνατόν ! "Όσον διά τό λάθος του ύπηρεϊας σου σε βέβαιον ότι τό πρόσωτον χαρτί δέν με πειράζει, άρκεϊ νά μήν εϊνε τόσον πρόστυχον, ώστε νά κάμνη δυσάναγνωστον τήν επιστολήν.

Α, Φίλημα τού Κόματος, πρέπει νά σε μαλώσω λιγάκι με όλον «τό μητρικόν ύφος»... 'Ητο δυνατόν νά λάθω δύο επιστολάς σου και νά μήν άπάντησω εϊς καμμίαν ; Διότι δέν ύπέθεσες αυτό που έπρεπε νά ύποθέσης, — ότι δέν τας έλαβα, — και νά μου έαναγράψης ; Αυτό δέν θά έκαμνες, άν ειγες άλληλογραφίαν με τήν μητέρα σου ; Διότι με ξεχωρίζετε εϊς, ένω εγω δέν σας ξεχωρίζω διόλου από παιδιά μου ;

Δέν παραξενεύομαι, 'Αεράκι τού Βονου, άν εϊσαι άκόμη λυπημένον που έχσες τή μητερούλα σου ; παραξενεύομαι μόνον που δέν έχεις φίλας. Πώς γίνεται ; αυτό διά κορίτσι τής ηλικίας σου ; Μήπως από τας φίλας ; σου άπαίτετε τήν ίδανικήν εκείνην άφοσίωσιν, τήν όποϊαν βλέπωμεν εϊς τά βιβλία, αλλά δυστυχώς δέν άπαντάται εϊς τόν κόσμον τόσον συχνά ; "Όχι, άγαπητή μου, νά εϊσαι όλιγώτερον άπαίτητικη, νάπαρς τας φίλας σου με τά έλάττωματά των, καθως λέγει ή σοφή παροιμία, και προπάντων νά κωλιεργήης σχέσεις. Αϊ φίλαι εϊνε συντροφιά και ή συντροφιά εϊνε παρηγοριά και άνακούρσις εϊς τοιαύτας περιστάσεις. Δέν βλέπεις τόν αδελφόν σου ; Δέν εϊνε βέβαια όλιγώτερον άφρονός κ' εκείνος, — αλλά καθως μου γράφεις, έχεις τούς φίλους του.

"Ό,τι αναβάλλεται δέν χάνεται, Ροδία Κυρηνέτις, και αϊ φίλαι σου άς έχουν ύπομονήν

νά σε ιδούν εδώ τού χρόνου. 'Επει-α που ξεύρεις μήπως παρουσιασθί καμμία εύκαιρία κ' ένωριότερα ; "Ο περί ου μ' έρωτάς δέν εϊνε συνδρομητής. Διά τά άλλα που μου γράφεις, τί νά σου εϊπω από τώρα ; 'Ιδού ή Ρόδος ; 'Ιδού και τό πηδύμα !

Και βέβαια εϊχα τήν άξιωσιν, Φαίδιμη, νά μου έγγραφες άμέσως μόλις έπιστρέψης από τας 'Αθήνας. Τελος πάντων άς εϊνε και τώρα. 'Η επιστολή σου με εύχαρίστησε πολύ διά τας τόνσον καλās εϊδήσεις. Καί ή κ. Φαίδων έλυπήθη που δέν εϋχεν εϊς τό Γραφεϊόν όταν μες επεσκεψθή.

'Ισπότη τού Μεσαίωνα, καλόν ταξείδι (σου τό εύχαμαι από πριν, άδιάφορον άν θά το διάβλσ ης εϊς τήν νέαν σου εϊαμονήν.) Εϊμπορείς νά στείλλης τά τετράδια τών Μ. Μυστικών ύπό ταινίαν, — με περιχύματα δηλαδή, όπως τών έφημερίδων, — ή έντός φακέλλου άνοικτοού, διά νά πληρώης διγώτερα ταχυδρομικά. Διά τό δεκάλεπτον άντιστοιχεί τουργικόν γρηματόσημον 20 παράδων. Πολύ εύμορφοί οι στίχοι σου !

Τί εϊμπορώ νά σας εϊπω από τώρα, Τριλλό Ναυτάκι ; 'Η «Δράσις» εϊνε σύλλογος κοριτσιών, πολύ καλά. 'Η «Νεότης» εϊνε σύλλογος άγοριών, πολύ καλά Ποία εϊνε δραστηριώτερα ; τά κορίτσια ή τά άγόρια ; Μεθύριον, μετ' τ' 'Αποτέσματα του Γ' Διγγωνισμού Ξεσηπάθωματος, θά το μάθωμεν. Τό βέβαιον εϊνε ότι έως τώρα ή Σύλλογος «Νεότης» υπερέδη κατά τήν δράσιν όλους τούς Μικρούς Συλλόγους : άν θά τον υπερδύ ή «Δράσις», — άλλο ζήτημα.

"Όταν πρωτοέγνα συνδρομητής σου, — μου γράφει ή «Ολυμπία», — ένδωκα ότι θά ήσασ και σύ όπως τά άλλα περιοδικά, και διά τούτου όλίγη προσοχήν έβίδα εϊς τά πρώτα σου φυλλάδια. Τώρα όμως έχω όλως αντίθετον γνώμη, τήν όποϊαν ούδέποτε θά μεταβάλω, και εϊμαι εύτυχής διότι άναγινώσκω τόσον ώραϊόν περιοδικόν, τό όποϊον ούδέποτε άνάγνωσα. "Ναι, εϊς τας Μ. Άγγελίας εϊμπορείς νά δημοσιεύης προτάσεις περι 'Αλληλογραφίας, αλλά με όμορφύλω σου, κατά τόν Κανονισμόν.

Συλλυπούμαι έγκορδίως τούς έν Πόστ-Σαδό καλούς μου φίλους Παναγιήν και Μαρίαν Βασιλοπούλου, καθως και τάδελφά των, διά τόν θάνατον του αγαπητού των πατρός Σταύρου Π. Βασιλοπούλου.

Ελέγετε ότι ή γραμματοπλημύρα ήρχισεν. 'Ητο καιρός ! Αυτήν τήν έβδομάδα μάλιστα, ήναγκάσθην τά φιλέτω διά τό προσεχές μερικώς επιστολάς, αϊ όποιαί θέλουν εκτενή άπάντησιν.

ΤΑ «ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ»,

Λοιπόν εξέδδθησαν τά Διηγήματα του κ. Ξενοπούλου (Φαίδωνος), δηλαδή και ή Δευτέρα Σειρά. Τό είλατε εϊς τό προηγούμενον φύλλον και φαντάζομαι τήν χαράν σας. Με τό σημερινόν φύλλον, λαμβάνετε όλοι από έν Δελτίον Έγγραφής. "Όσοι ενεγράφητε ήδη και δέν το χρειάζεσθε, εϊμπορείτε νά τό δώσετε εϊς κανένα φίλον σας (και έτσι ξεσηπάθωστε και ύπερ του κ. Φαίδωνος !) "Όσοι δέν ενεγράφητε, έπωφεληθήτε της εύκαιρίας, διά νά διαβάσετε κάτι καλόν τώρα τας Διακοπάς.

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν νάνακαλάξουν : ή Άγωνίδα Ψυχή με τόν 'Ιππότην τού Μεσαίωνα, Καιδεμένη Βοσκοπούλαν, Σελήνωφότιστον Νόκτα, Άγγελον της Άγάπης και Κουτοπόνηρον : ή Μεσημβρινή Άκτι με τήν Κόρην τού Στωϊκόνος. Νύμφην τού Ήσκουάνα και Συριακήν Σανθούλαν — ή Γάτος της Ανατολής με τήν Ζίαν και Κεργί — ή Δοσθηής Ονειρών με τήν Κυρίαν με τας Καμελίαν, Άργών Γκατέ, 'Αϊ-Λάιφ της Νεαπόλεως, Λευκήν δέ Μιμωδόν και Ψάραν Δούλαν — τό Ναυτόπουλο τού Αϊγαίου με τόν Δόρδον

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμ., ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10^α

Ἐν Ἀθήναις, 9 Αὐγούστου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 32

Κίτσειον, Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρόου καὶ Ἐνθροῦ— ἡ Φαιδίμη μετ' τὴν Θερινὴν Βροχὴν, Φίλημα τοῦ Κυματός, Τρελὸ Ναυτάκι καὶ Ἑλληνικὸν Ἔδαφος— τὸ Μαραμὸν Ρόδον μετ' τὸ Τρελὸ Ναυτάκι, Ζουλέικαν, Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρόου, Κόκκινον Καπελάκι καὶ Ἀδραν τοῦ Ἡλίου— ὁ Ἀετὸς τῆς Ἐρήμου μετ' τὸν Ἡγεμόνα τοῦ Φωτός, Ζαχαροῦν Ἀνθρόωπον καὶ Κερδῶν Ἐρημῶν— ὁ Κλάδος Ἑλαιοῦ μετ' τὴν Φιλόμουσον Νεάριδα, Κυρία μετὰ Καμελίαν, Μερεξεδέριο Μπουκετάκι, Ροδιάρ Κυνηγεῖδα καὶ Ἑλληνοπούλαν— ὁ Ποῖος εἶμαι μετὰ Ἀταβύριον Ρόδου, Ἀγρὴ Περιοσεράκι, Ἀρδρείαν Σουλιάδα, Ἀνέλιπτον Χαράν καὶ Ἀσπρὸ Ποτινάκι— τὸ Διαβολικὸν τοῦ Περαιώδ μετὰ Ἀταβύριον Ρόδου, Κλάδον Ἑλαιοῦ, Σιρ-λά-Φαλονάτζ, Διάβολον Ἐσπερινόν καὶ Ἀδλὸν Διάβολον— τὸ Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον μετὰ Σφακτηρίαν Σανταρόδα, Ποῖος εἶμαι, Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, Νευρόσπατον καὶ Χρυσάνθεμίδα— ὁ Ριγολέτιος μετὰ τὸν Μέλλοντα Ἄδειον, Χωλὸν Διδδολον, Σκανδαλιάρην, Τρελὸ Ναυτάκι καὶ Πατριὸν Βαρκάρην— τὸ Δουλοῦδι τῆς Καθίας μετὰ τὴν Μέλισσαν τοῦ Ἰγυητοῦ, Ἑλληνικὸν Ἔδαφος, Σιρ-λά-Φαλονάτζ, Νεράιδαν τῶν Δασῶν καὶ Τρελὸ Ναυτάκι.

ῥήκονα) Ἀθάνα Καρδιάρ (πολὺ δύσκολον νὰ ἐκτελεσθῆ τὸ σχέδιόν σου— ἂν εἶχα ἓνα μεγάλο, πολὺ μεγάλο Γραφεῖον, ἴσως) Πετρομυῖνον, Τριπτὸλεμον (ἔστειλα) εὔγε διὰ τὸν βαθρὸν) Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου (ΕΕΕ) διὰ τὴν ὠραία τὴν ἐπιστολήν· χαίρω πολὺ ποὺ ἔγνω ἰσθῆς μ' ἓνα τόσῳ καλὸν μου φίλον, ὡς τὸ Ἀταβύριον Ρόδου) Κλάδον Ἑλαιοῦ (σὲ συγχάρω προθύμως· ὅλοι οἱ φίλοι μου αὐτὴν τὴν ἐποχὴν εἶχαν κἀμὴ μίαν μικρὰν ἐκλειψίαν) Τζῶν Μπούλλ (καμῖα δυσἀρέσκεια δὲν ὑπάρχει ἐναντίον σου· ἀποῦ μάλιστα ἐχάθη ἡ ἐπιστολή) Ἰωάννην Ἀθανασιάδην, Ἐσθῆρ Σιακῆ, Μερελίχ (προηγούμενη σου ἐπιστολὴ δὲν ἐλήφθη) Ριγολέτιον (ἡ δημοσίευσις τῶν προτάσεων σου θὰ ἐξακολουθήσῃ) Καρδιογενώσην κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 8 Σεπτεμβρίου.
Ὁ χρόνος τῶν λύσεων ἐπὶ τῷ ὅποιον δέον νὰ γράφωσι, τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πηλείται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φανέλλαν, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

Τὼν καθυστερούντων τετράδια δὲν δημοσιεύονται· νῦν προτάσεις περὶ ἀναλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἂν δὲν ἀναποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφεῖου μας τὰ ὀρεθιμένα.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἡλεκτρικὸν Σπινθήρα (προσπάθειε λοιπὸν τῶρα νὰ ἀναπληρώσῃς τὸ ἀπὸλειπτόν σου καὶ γράψε μου συχὰ καὶ λάμβανε μέρος εἰς ὅσους διαγωνισμοὺς εἴπωρεῖς) Φιλόδοξον Μακεδόνα (ἐνόησα ὅτι καὶ τέτοιο συνέθη δὲν ἦ ἀνάγκη νὰ δικαιολογήσῃς) Μέλιοντα Διπλωμάτην (ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 21 φυλλάδιον· ἡ ἰδέα τοῦ Σήματος δὲν ἐγκατελείφθη ἀλλ' ἀνεβλήθη δι' εὐθετον καιρὸν· σιγά· σιγά γίνονται δια· καὶ ἡ πρόβος αὕτη, τὴν ὁποίαν παρατηρεῖς, συγχάρων τοὺς παλαιούς με τοὺς νέους μου τόμους, εἶπεν εἰς διάστημα εἰκοσιπέντε ἔτων) Ναυτοπούλα τοῦ Ἀγρίου, Ἰριγέειαν Γεωργίτην (εὐχαριστῶ πολὺ) Σκλήρον Βράχον (ὁ ὅποιος σήμερον μὲν στέλλει χαρτισμὸν ἐπὶ δελταρίου ἀπὸ τὸ Κάρφι) Νεαρὸν Ἡθαποῖον, Κρήσαν Κορασίδα, Μαραμὸν Ρόδον (ἔστειλα ἡ περὶ τῆς ἐρωτῆς εἶνε συνδρομητρία καὶ ἔχει ψευδώνυμον) Βεαυρίκη (βραβεῖον ἔστειλα, καὶ περιμένω τὴν φωτογραφίαν σου· τὸ ζήτημα ἐκεῖνο, σὰν ἀδέλφω ποὺ εἶσθε, συμβιβάσεται) Ὁρειπόδον Ψυχὴν (δὲν ἀμφιβάλω ὅτι ἡ φίλη μας Σ. Σ. ἔχει διὰ τὰ προεργήματα, ἀφοῦ μοῦ τὴν συνιστᾷ σύ· καί, ἔχω καὶ ἐκεῖ ὀλίγους συνδρομητὰς, ἀλλ' ἴσως τὸ ἐσπάρωμά σου τοὺς αὐξήσῃ) Νευρόσπατον (Βραβεῖον ἔστειλα) Ἀττικὴν Μυροῖνην (τὰς ἐδέχθην) Τύλλον Ὀστιλίον παρατηρῶ ὅτι ἡ προσπάθειά σου πρὸς καλλιγραφίαν, περιωρίσθη εἰς τὴν πρώτην σελίδα τῆς ἐπιστολῆς σου· ἡ προσπάθειά σου πρὸς καλλιγραφίαν, περιωρίσθη εἰς τὴν πρώτην σελίδα τῆς ἐπιστολῆς σου· ὅπως ἀρχίσεις ἔτσι νὰ τελειώσῃς ὁ Ἀναγιὰς ἐγγέλασε πολὺ με τοὺς στίχους σου) Δὲ-Λάν (ἔστειλα 11ον τόμον) Βράχον τοῦ Φαλήρον (εὐχαριστῶ διὰ τὸ καλλιτεχνικώτατον δελτόριον) Δευκὸν Κρίνον (ἔστειλα) λοιπὸν περιμένω τὴν φωτογραφίαν σου, ἀρκεῖ νὰ σταλῇ ἐντός τῆς πενήντης) Πράσινο Χαβίარი (σὲ συγχάρω διὰ τὸν βαθρὸν· ἐφροντίσα δι' ὅ, τι μοῦ γράφεις καὶ περιμένω) Διαβολικὸν τοῦ Περαιώδ (καλῶς ἤλθες· αὐτὸ τὸ Π. Πνεῦμα τὸ ἐδημοσίευσεν καὶ ἄλλοτε) Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον (ἐστάλη) Ζιζάνιον τῆς Νεολίας (δὲν πιστεύω νὰ λέγῃς σοβαρὰ ὅτι εἶνε ἐνόχλησις· μὰ ἐπιστολὴ σου· ἀπεναντίας εἶνε μεγάλη μου εὐχαρίστησις, καὶ μάλιστα... ὅταν δὲν ἔχη πα-

396. Αεξίγριφος.
Τὸ πρῶτον εἶνε μύριον,
Τὸ ἕλλο ἀνωμυρία,
Τὸ τρίτον... ἐξωνίζει.
Μίαν θεὸν τὸ σύνολον
Ἄπ' τὴ Μυθολογία,
Ἄ λυται, σχηματίζει.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡσακουλάς τῆς Λίθ. ης.

387. Τονόγριφος.
Εἶμαι ὄνομα κοινόν.
Ἐἶν με ἔξωνισίς,
Ἐγενεῖ αἱ ἐρίων
Κ' ἔλα νὰ το προσκυνήσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀσπρὸ Ποτινάκι.

388. Ἀναγραμματισμός.
Ὅπως εἶπα ἀν' ἀκρίβησιν,
Ἐν' Ἀπίστολον σημαῖον.
Ἄ με ἀναγραμματίσθης,
Εἰς τὸν Ἄδην καταβαῖον.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κράδως.

389. Διτυτωτόν.
1. Ὁσπρὸνδερμεν γινωστόν.
2. Ἦρος ἐκ τῶν Τρωϊκῶν.
3. Ἔς τῶν πάλαι στρατηγῶν.
4. Μία ἐκ τῶν ἀρετῶν.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λαίμαργο Ποτινάκι

390. Μωσαϊκόν.
Κρυμμένον ἔχει κράτιστον ἐντός ἡ φράσις·
ρωμαῖον ἄνδρα.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νύμφης τοῦ Σηροῦνινα.

3. 1-592. Ἀστειὰ παροράματα.
1. Ἡ Πάρος ἔλεψε τὴν Ὠλένην.
2. Ὁ νεὸς εἶνε οἶκος Θεοῦ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνέως τῆς Ἀνατολῆς.

393. Ἀπροσδύκτων.
Εἶνε ἓνα ζῶον ποὺ ἀναβαίνει ἐπὶ κεραμίδια καὶ κάνει νιδου-νιδου. Τὸ λέγουσι γάτα· καὶ γάτα δὲν εἶνε. Τί εἶνε;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πρώτου Χαδουίνου.

394. Μεσοστιχίς.
Τὴ μ σῖτα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον βασιλεῖα.
1. Ἀργοναυτῆς, 2. Ἐπίρρημα τόπου, 3. Ἀθηναῖος στρατηγός, 4. Στίχος, 5. Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ, 6. Μούσα, 7. Υἱός Ἦρωος.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτου ἡ Φιλίας.

395. Ἑλλήποσούμφωνον.
ει - ιω - ασιη - υσαι - αση
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Β. Βαλομαῖδου

396. Γρίφος.
L γι
L L γι γ
L L γι Νι γι
L L γι γι
L L γι
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλένης Ν. Τραπεζικῆς

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 20.
246. Ἀγαμῆνον, (ἂ, γά, Μέμνων.) — 247. Σίμων-Κίμων. — 248. Πύρρα-πυρά.
249. Ε Ε Ω 250. Πυξί-πυξί- —
Ε Ν Ω δε+(παναγάθος- —
ΣΙ ΤΟΣ ἀγρός=) Πάρ —
Η Σ Ι Ο Δ Ο Σ +(Δανία- Δάν=) —
ΠΑ Ρ Α Σ Κ Ε Υ Η ἰα = ἸΣΠΑΝΙΑ.
— 251. Τῆς ὀδίου-
κίας τὸ γέννημα σὲ ποντισμένο μῦλον. — 252 —
256. Τῆ ἀναλλαγῇ διὰ τῆς συλλαβῆς ΠΩ·
πῶλος, ἀπών, εἰπών, πόγων, πωλῶν. —
257. ΣΠΕΙΩ, ΘΑΣΟΣ, ΕΚΑΒΗ (ΣΘενελος,
ΠΑΚτωλός, ἙΣΑεί, ἸΟΒιανός, ΩΣΗέ) —
258. Ἀγάπα τὴν ἀρετὴν καὶ θά εἶσαι εὐ-
χῆ. — 259. Μὴ κακίς ὀφθαί. — 260. [Ἡ
λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνας δημοσιεύεται εἰς
τὴν σημερινὴν Ἀλληλογραφίαν.]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λίστις ἀπὸ 10, διὰ δι τοῖς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάττωσι θροῦ 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀναγνώστριαι τῶν 10 πληροναὶ ὡς νὰ ἴσταν 10 λέξεις.]

Συγχάρω τὴν Ζαππίδα καὶ τὸ Κουνοῦσι διὰ τὰ χρεῖστατα Μ. Μυστικὰ των, καὶ ζητῶ τὰ ὄνυματά των δι' ἀναλλαγῆς δελταρίων. Ἀσπάζομαι τὸ Ἀταβύριον Ρόδου. Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μετὰ τὸν Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου καὶ Τρελὸ Ναυτάκι. Συγχάρω τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου «Νεότης» διὰ τὸ βραβεῖόν μας.— Βουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς. (Γ-43)

Ἀναλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πᾶσης πόλεως. Ἀπάντησις ἀ-
τραις. — Τηλέμαχος Α. Κλειώας, ὁδὸς Μπό-
κατη, 9 Ἀθῆναι (Ἑλλάς.) (Γ-44)

Ἀναλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια.— Mr Richard Parisiss, post-
stante Athènes (Grèce) (Γ-45)

Συγχάρω τὸ Τρελὸ Ναυτάκι διὰ τὴν ἐ-
πιτυχίαν του· εἰς τὰς ἐξετάσεις τοῦ Γυ-
μνασίου Πρωκίου. — Διάβολος Ἐσπερινός.
(Γ-46)

Ἀναλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια τοῦ ἔξωτερικοῦ.— Μιχαὴλ
Μποσίνης Τριβάλιον, Κωνσταντινουπόλις
(Turquie). (Γ-47)

ΤΟΜΟΙ

“ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ”

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: 4.5.6.7.11.13. 16. 17.18. 19. 20.21.22.23) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 δὲ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: 1. 3. 8. 9. 12.13. 14.24) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πληρωθῶν νὰ ἐκφυλῇ 67) φρ. 10.

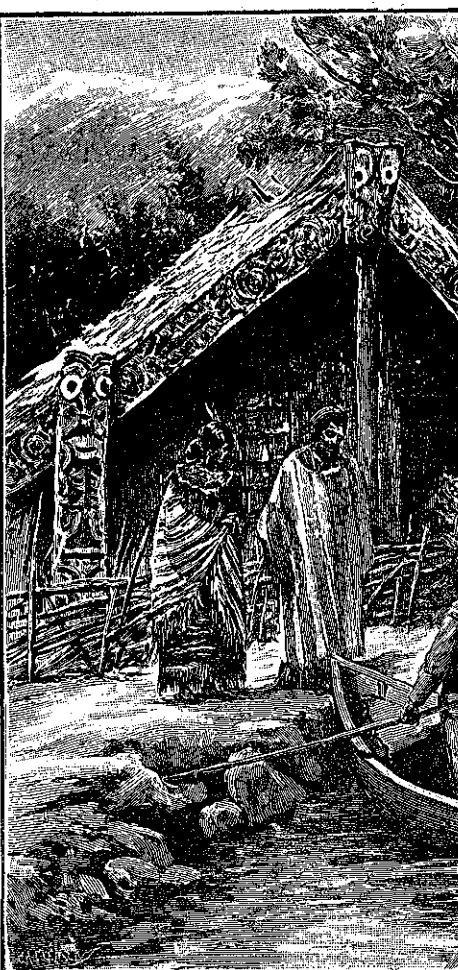
ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται· Ἄδειος φρ. 3.— Χρυσόδετος φρ. 6.

ΤΟΜΟΙ 4: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901 καὶ 1902 ὧν ἕκαστος τιμᾶται· Ἄδειος φρ. 7.— Χρυσόδετος φρ. 10.

τρίων ἑκατοντάδων μέτρων. Αἱ δύο φαλαινίδες διηυθύνθησαν πρὸς αὐτὸ, καὶ πρὶν σημάνουν πέντε, ἡ φάλαινα ἦτο δεμένη εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ σκάφους. Ὅλον τὸ πλήρωμα συνεχάρη τὸν ὑποπλοίαρχον Ἀλλότ καὶ τοὺς ἄνδρας του. Τὸ κήτος ἦτο ἀληθῶς τεράστιος, διότι εἶχε μήκος ἑκοσιδύο σχεδὸν μέτρων καὶ περιφέρειαν δώδεκα μέτρων ἐπισθιν τῶν πτερυγίων τοῦ στήθους του, ἐπομένως τὸ βάρος του ἦτο περίπου 70,000 χιλιόγραμμα.

δουλίτη· — ἠρώτησε τὸν καδοποιὸν ἢ πλοίαρχος Μπουρκάρ, ἀφοῦ συνεχάρη θερμώτατα τὸν Ἀλλότ. — Κατὰ τὴν γνώμη μου, ἀπήντησεν ὁ βαρελάς, αὐτὸ τὸ ζῷον θὰ μας γερύσῃ τοῦλάχιστον ἐκάτὸν βαρέλια μετὰ λάδι, καί, ἂν γελασθῶ ἐπάνω ἀπὸ δέκα βαρέλια, θὰ εἴπῃ πῶς δὲν βλέπουν πλῆσον καλὰ τὰ μάτια μου! Καὶ εἶπεν, ἀναμφιβόλως, μεγάλην πείραν ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλίτης διὰ νὰ μὴ γελασθῇ εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς του. — Σήμερον, εἶπε τότε ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ, εἶνε πολλὸ ἀργά. Ἡ θάλασσα κέρτει, καὶ ὁ ἀνεμὸς ἐπίσης· θὰ μείνωμεν λοιπὸν εἰς τὸ πέλαγος μετὰ λίγα πανιά. Μ π ο τ σ ἀ ρ ε τ ε στερεὰ τὴν φάλαιναν... Ἀὐριοῦ θὰ τὴν τεμαχίσωμεν. Τὴν νύκτα ἦτο νηγεμία, καὶ ὁ «Ἄγιος Ἐνώχ» δὲν ἠναγκάσθη νὰ πλαγιοδορμήσῃ. Ἀμα δε εἰ ἦλιος ἐνεφανίσθη εἰς τὸν ὀρίζοντα, τὸ πλήρωμα διενημέθη διὰ ν' ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν. Ἐν πρώτοις οἱ ναῦται ἐπέρασαν τὰ σεράμια εἰς τοὺς μάντους διὰ νὰ βερὰ ροῦν ἐπάνω τὴν φάλαιναν μετὰ τὸ ἀρ- γ α ν ἔ λ ο. Ἐπέρασαν ἔπειτα μίαν ἀλυσίδην ὑποκάτω ἀπὸ τὸ πτέρυγιον τῆς φαλαίνης τὸ ὁποῖον εὐρίσκειτο πρὸς τὰ ἔξω, καὶ κατόπιν τὴν ἐδέσαν σφικτὰ ἀπ' ἐπάνω, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχη φόβος νὰ γλυστρήσῃ

Πολλὰ ζύλιναι κατοικίαι ἰθυχινῶν... (Σελ. 250, στ. γ.)